

7.

12. WYROK

6.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Borowczak

Ławnicy: Anna Dudziak, Marek Karbowski

Protokolant: prot. sąd. Magdalena Górecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Magdaleny Jareckiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 25 listopada 2021r. oraz 3 lutego, 22 kwietnia, 24 maja, 9 czerwca i 3 sierpnia 2022r. sprawy:

a) **M. K. (1) (K.) ps. (...)** i **Supermen**, syna C. i M. z d. J., ur. (...) w Ś. W..

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 1 kwietnia 2019 roku do 24 maja 2019 roku w Zakładzie Karnym w G. w województwie (...), nakłaniał B. P. do zlecenia innej przebywającej na wolności osobie spowodowania ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie twarzy kwasem i połamanie kości kończyn, przekazując w tym celu S. S. (1) za pośrednictwem swojego brata W. K. pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 40.000,00 złotych oraz zdjęcie i adres pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k.

b) **W. K. (K.)**, syna C. i M. z d. J., urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

II. w okresie od 24 maja 2019 roku do 30 maja 2019 roku w Zakładzie Karnym w G. i w innych miejscach województwa (...), podżegał S. S. (1) do spowodowania ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie twarzy kwasem i połamanie kości kończyn, w ten sposób, że S. S. (1) przekazał zdjęcie pokrzywdzonego, informację o miejscu jego zamieszkania oraz pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 40.000,00 złotych, stanowiące wynagrodzenie za dokonanie tego przestępstwa, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k.

c) **S. S. (1) (S.), ps. (...)**, syna S. i I. z d. S., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

III. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 21 października 2018r. do 30 kwietnia 2019r. w nieustalonych miejscach województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że D. S. (1) odpłatnie przekazywał marihuanę w ilościach po 500 gramów, po 1.000 gramów, po 2.000 gramów i po 3.000 gramów co dwa tygodnie w cenie od 23,00 do 24,00 złotych za gram, przekazując mu łącznie nie mniej niż 24.500 gramów marihuany, przekazując mu też w dwóch partiach łącznie 150 gramów kokainy, które to środki odurzające przeznaczone były do dalszej sprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

IV. w dniu 28 stycznia 2020 roku w K., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał w miejscu zamieszkania środki odurzające w postaci 12,9 gramów marihuany, tj. o przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii

d) **B. P. (P.)**, syna E. i J. z d. O., urodzonego (...) w O. W..

oskarżonego o to, że:

V. w bliżej niestwierdzonych dniach w okresie od 1 października 2018r. do 30 kwietnia 2019r. w G. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w ten sposób, że wraz z M. S. (1) pośredniczył w uzgadnianiu przez dwie inne osoby, tj. D. S. (1) i S. S. (1) okoliczności transakcji sprzedaży marihuany w ilościach od 500 gramów do 3.000 gramów jednorazowo, tj. łącznie nie mniej niż 24.500 gramów marihuany, w zamian za kwotę łączną co najmniej 12.250,00 złotych, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

e) **D. S. (1) (S.)**, syna D. i A. z d. K., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

VI. w bliżej niestwierdzonych dniach w okresie od 21 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r. w G. i w innych niestwierdzonych miejscach województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku, o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w ten sposób, że od S. S. (1) nabywał w celu dalszej sprzedaży marihuanę w ilościach po 500 gramów, po 1.000 gramów, po 2.000 gramów i po 3.000 gramów co dwa tygodnie w cenie od 23,00 do 24,00 złotych za gram nabywając łącznie nie mniej niż 24.500 gramów marihuany, a także w dwóch partiach nabył od ww. łącznie 150 gramów kokainy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

f) **M. S. (1) (S.) ps. (...)**, syna D. i A. z d. K., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

VII. w bliżej niestwierdzonych dniach, w okresie od co najmniej 1 października 2018r. do co najmniej 30 kwietnia 2019 r. w G., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach, przekazanych D. S. (1) przez S. S. (1), w celu ich dalszej sprzedaży, tj. w ilościach po 500 gramów, po 1.000 gramów, po 2.000 gramów i po 3.000 gramów co dwa tygodnie w cenie od 23,00 do 24,00 złotych za gram, w łącznej ilości nie mniejszej niż 24.500 gramów marihuany, a także w dwóch partiach łącznie 150 gramów kokainy, w ten sposób, że za pośrednictwem B. P. skontaktował swojego brata D. S. (1) z S. S. (1) przekazał za pośrednictwem B. P. S. S. (1) numer telefonu do D. S. (1), a także przekazywał za pośrednictwem B. P. S. S. (1) zamówienia na określone ilości w/wym. narkotyków, tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

1) Oskarżonego **M. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 1 kwietnia 2019r. do 24 maja 2019r. w Zakładzie Karnym w G. w województwie (...), chcąc, by inna osoba dokonała ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie jego twarzy kwasem i połamanie jego kończyn, nakłaniał B. P. do zlecenia za wynagrodzeniem innej przebywającej na wolności osobie dokonanie tego przestępstwa, tj. za winnego przestępstwa z art.18§2 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 1 i pkt 2 k.k. i za to na podstawie art.19§1 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 1 k.k. w zw. z art.60§2 pkt 2 i §6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2) Oskarżonego **W. K.** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II. aktu oskarżenia.

- 3) Oskarżonego **S. S. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. III. aktu oskarżenia.
- 4) Oskarżonego **S. S. (1)** uznaje za winnego przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnionego w sposób opisany w punkcie IV. części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony posiadał łącznie 9,73 gramów marihuany i za to na podstawie art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.37a§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.
- 5) Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4. części rozstrzygającej wyroku kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu S. S. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od godziny 8:12 dnia 28 stycznia 2020r. do godziny 9:18 dnia 26 kwietnia 2020r. i od godziny 12:30 dnia 30 maja 2020r. do godziny 12:30 dnia 13 października 2020r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności i tym samym uznając karę ograniczenia wolności za wykonaną w całości.
- 6) Na podstawie art.70 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych w sprawie dowodów rzeczowych w postaci środków odurzających w postaci marihuany stanowiących przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu S. S. (1) w punkcie 4. części rozstrzygającej wyroku, zarządzając ich zniszczenie.
- 7) Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonemu S. S. (1) w punkcie 4. części rozstrzygającej wyroku orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000 (jednego tysiąca złotych) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) w P. z siedzibą przy ul. (...) w P. ((...)-(...) P.).
- 8) Oskarżonego **B. P.** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. V. aktu oskarżenia.
- 9) Oskarżonego **D. S. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI. aktu oskarżenia.
- 10) Oskarżonego **M. S. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VII. aktu oskarżenia.
- 11) Na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art.633 k.p.k. w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonych W. K., S. S. (1), B. P., D. S. (1) i M. S. (1) od zarzucanych im przestępstw kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.
- 12) Na podstawie art.627 k.p.k. w zw. z art.633 k.p.k. oraz art.1 ust.1 pkt 4 i art.1 ust.2 w zw. z art.1 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych M. K. (1) i S. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w części przypadających na każdego z nich w związku z ich skazaniem i tak:
- a) od M. K. (1) wydatki w kwocie 2.084 złotych oraz opłatę w kwocie 300 złotych,
- b) od S. S. (1) wydatki w kwocie 1.194,62 złotych oraz opłatę w kwocie 120 złotych.

Tomasz Borowczak

Anna Dudziak

UZASADNIENIE			
Wyroku Okręgowego Poznaniu	Sądu w	Sygnatura akt	III K 144/21

z dnia 17 sierpnia 2022r.			
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>M. K. (1)</p>	<p>przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 1 i 2 k.k. - przypisane w punkcie 1. części rozstrzygającej wyroku</p>	
<p>W. K.</p>	<p>przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 1 i 2 k.k.</p>		

	– zarzucone w pkt II. aktu oskarżenia		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lipca 2017 r. (sygn. akt: XVI K 204/14) M. K. (1) został skazany na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W toku tego postępowania niekorzystne dla M. K. (1) wyjaśnienia złożył współoskarżony K. N.. Orzeczoną karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności M. K. (1) zaczął odbywać w Zakładzie Karnym w G. od dnia 11 stycznia 2019r..</p> <p>W okresie od dnia 20 maja 2019r. do dnia 28 listopada 2019r. M. K. (1) przebywał w celi E-1/10, w której to celi w okresie od dnia 1 października 2018r. do dnia 19 czerwca 2019r. karę pozbawienia wolności odbywał B. P.. Wspólnie z M. K. (1) i B. P. w celi E-1/10 osadzony był również P. K.. Wymienieni mężczyźni pracowali w firmie (...) wspólnie z K. K. (2), G. M., M. G., Ł. P. i P. G..</p> <p>W czasie osadzenia w Zakładzie Karnym w G. B. P. zachowywał się w sposób, który w jego ocenie miał wzbudzić wśród osadzonych</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)</p>	<p>(...)- (...) akt III K 144/21 w zw. z k. 9-10, 16-19, 200-208, 222-229 t.o. nr 3</p>	

szacunek nie tylko z uwagi na popełnione przez niego w przeszłości poważne przestępstwa, lecz również przez wzgląd na rzekomo posiadane przez niego „układy i możliwości”. B. P. przechwalał się, iż szybko opuści jednostkę penitencjarną, gdyż uzyska przerwę w karze.			
wyjaśnienia oskarżonego W. K.	(...)- (...) akt III K 144/21 w zw. z k. 13-14, 17-19 t.o. nr 4		
częściowo wyjaśnienia B. P.	(...)- (...) w zw. z k. 14-16, 38-49, 61-64, 145-147, 153-154, 189-190, 415-424, 519-521, 657-661, 664-665, 919-921 akt III K 144/21		
zeznania świadka K. N.	k. 1303-1305 akt III K 144/21 w zw. z k. 183-184 akt III K 144/21		
zeznania świadka P. K.	k. 1298-1303 akt III K 144/21 w zw. z k. 292-294 akt III K 144/21		
odpis wyroku wydanego w sprawie XVI K 204/14	k. 163-182 akt III K 144/21		
zeznania świadka K. K. (2)	k. 468-469 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21		
zeznania świadka G. M.	k. 1341-1343 akt III K 144/21		
zeznania świadka M. G.	k. 1344-1345 akt III K 144/21		

zeznania świadka Ł. P.	k. 1369-1371 akt III K 144/21		
zeznania świadka P. G.	k. 1372-1373 akt III K 144/21		
karta historii rozmieszczeń M. K. (1)	k. 95 t.o. nr 3		
karta historii rozmieszczeń B. P.	k. 78v akt III K 144/21		
Podczas wspólnego odbywania kar pozbawienia wolności M. K. (1), B. P. i P. K. rozmawiali m.in. o swoich sytuacjach prawnych i o tym, w jaki sposób trafili do więzienia. W czasie jednej z rozmów B. P. dowiedział się, że K. N. złożył niekorzystne dla M. K. (1) wyjaśnienia, które były podstawą dowodową wydanego wobec niego wyroku skazującego i w konsekwencji spowodowały osadzenie go w zakładzie karnym. Od tego momentu B. P. zaczął w rozmowach prowadzonych z M. K. (1) twierdzić, iż powinien on zemścić się na K. N., skoro to przez niego trafił do więzienia, wskutek czego cierpi nie tylko on, ale również jego najbliższa rodzina – żona i dziecko. Początkowo M. K. (1) starał się ignorować sugestie B. P., które jednak z czasem były coraz intensywniejsze. Widząc początkową bierność M. K. (1) i niepodejmowanie	wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)	k. 1178-1183 akt III K 144/21 w zw. z k. 9-10, 16-19, 200-208, 222-229 t.o. nr 3	

przez niego tematu zemsty, B. P. złościł się na niego i zarzucał, że nic nie potrafi załatwić, co niejednokrotnie słyszał P. K.. W końcu pod wpływem nacisków ze strony B. P., M. K. (1) powziął przekonanie o konieczności zemśczenia się na K. N., tj. zamiar popełnienia na jego szkodę przestępstwa. W tym celu skorzystał z deklaracji złożonej przez B. P. „zajęcia się tym” i w okresie od dnia 1 kwietnia 2019r. do dnia 24 maja 2019r. w Zakładzie Karnym w G. M. K. (1) zlecił B. P. przekazanie innej osobie (przebywającej na wolności) zlecenia dokonania ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie jego twarzy kwasem i połamanie jego kończyn, co miało wiązać się z wynagrodzeniem. B. P. zadeklarował, że znajdzie dla M. K. (1) osobę, która dokona owego uszkodzenia ciała K. N.. B. P. za pośrednictwo w znalezieniu wykonawcy zlecenia miał otrzymać wynagrodzenie w łącznej wysokości 8.000 złotych.

Zgodnie z poczynionymi ustaleniami, M. K. (1) skontaktował się ze swoim bratem W. K. i poprosił go, aby na kolejne widzenie przygotował zdjęcie K. N. (wydrukowane z internetu), jego dane adresowe oraz środki

pieniężne w wysokości 4.000 złotych, a następnie po zakończonym widzeniu przekazał je pod budynkiem Zakładu Karnego w G. mężczyźnie, który się do niego zgłosi. M. K. (1) nie wyjaśnił swemu bratu dlaczego ma przygotować wymienione rzeczy, zapewniając go jednak, że ma się o niego nie martwić, ponieważ nie zrobi niczego głupiego. W konsekwencji, W. K. nie wiedział w jakim celu ma przygotować wymienione przez M. K. (1) rzeczy (zdjęcie K. N., jego dane adresowe, środki pieniężne w kwocie 4.000 złotych).

W dniu 24 maja 2019r. w godzinach 9:15-11:00 odbyło się widzenie M. K. (1) z jego bratem W. K.. Tego samego dnia, równoległe (godziny 9:40-10:40) odbyło się widzenie S. S. (1) z B. P.. Po zakończonych widzeniach przed budynkiem Zakładu Karnego w G. S. S. (1) podszedł do W. K., który przekazał mu kopertę, w której znajdowały się zdjęcie K. N. i jego dane adresowe, a nadto przekazał S. S. (1) środki pieniężne w kwocie 4.000 złotych. Następnie S. S. (1) – wykonując prośbę B. P. – wyrzucił kopertę ze zdjęciem K. N. i jego adresem, zaś środki pieniężne wpłacił B. P. „na adwokata” na tzw. wypiskę.

W dniu 30 maja 2019r. B. P. otrzymał w ramach tzw. wypiski kwotę 3.990 złotych od S. S. (1).			
wyjaśnienia oskarżonego W. K.	k. 1184-1185 akt III K 144/21 w zw. z k. 13-14, 17-19 t.o. nr 4		
wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)	k. 1185-1189, 1373-1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 99-100, 112-113, 376-379 t.o. nr 1		
częściowo wyjaśnienia B. P.	k. 1258-1261 w zw. z k. 14-16, 38-49, 61-64, 145-147, 153-154, 189-190, 415-424, 519-521, 657-661, 664-665, 919-921 akt III K 144/21		
zeznania świadka P. K.	k. 1298-1303 akt III K 144/21 w zw. z k. 292-294 akt III K 144/21		
karta ewidencji widzeń M. K. (1)	k. 59 akt III K 144/21, k. 98 t.o. nr 3		
karta ewidencji widzeń B. P.	k. 79-91 akt III K 144/21		
notatka urzędowa	k. 33-34 akt III K 144/21		
notatka urzędowa	k. 37 akt III K 144/21		
M. K. (1) po tym, jak W. K. przekazał S. S. (1) zdjęcie K. N., jego dane adresowe oraz pieniądze, usiłował wycofać się ze zlecenia pobicia K. N. i odzyskać należące do jego brata środki pieniężne. W. G. M. słyszał nawet, jak B. P. zarzucał M. K. (1), że nie	wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)	k. 1178-1183 akt III K 144/21 w zw. z k. 9-10, 16-19, 200-208, 222-229 t.o. nr 3	

<p>potrafi niczego załatwić, na co M. K. (1) miał mu oświadczyć, iż dłużej nie chce brać w tym udziału. B. P. podał w końcu M. K. (1) dwa numery, aby telefonicznie skontaktował się z S. S. (1) w sprawie zwrotu pieniędzy, jednak oba z nich były błędne. Dopiero od P. K. udało się M. K. (1) uzyskać właściwy numer telefonu do S. S. (1). Gdy jednak W. K. skontaktował się z S. S. (1), wówczas usłyszał, że wszystko mają załatwiać z (...), tj. z B. P.. Po otrzymaniu od W. K. rzeczonych informacji, M. K. (1) zorientował się, że B. P. chciał jedynie wyłudzić od niego pieniądze, co finalnie mu się udało. Domaganie się przez M. K. (1) od B. P. zwrotu środków pieniężnych słyszeli – poza P. K. – także inni współosadzeni, tj. Ł. P. i P. G..</p> <p>Nigdy nie doszło nawet do podjęcia próby dokonania uszczerbku na zdrowiu K. N..</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego W. K.</p>	<p>k. 1184-1185 akt III K 144/21 w zw. z k. 13-14, 17-19 t.o. nr 4</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)</p>	<p>k. 1185-1189, 1373-1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 99-100, 112-113, 376-379 t.o. nr 1</p>		

zeznania świadka P. K.	k. 1298-1303 akt III K 144/21 w zw. z k. 292-294 akt III K 144/21		
zeznania świadka G. M.	k. 1341-1343 akt III K 144/21		
zeznania świadka Ł. P.	k. 1369-1371 akt III K 144/21		
zeznania świadka P. G.	k. 1372-1373 akt III K 144/21		
1.1.2.	S. S. (1)	przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii – przypisane w pkt 4. części rozstrzygającej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W wyniku przeszukania mieszkania przy al. (...) w K. w dniu 28 stycznia 2020 r., zajmowanego przez S. S. (1), funkcjonariusze Policji zabezpieczyli szklany słoik z zawartością suszu roślinnego koloru zielono-brunatnego oraz 8 sztuk woreczków suszu roślinnego koloru zielono-brunatnego. Przeprowadzone badania biegłego potwierdziły, iż S. S. (1) posiadał w miejscu zamieszkania środki odurzające w postaci 9,73 gramów marihuany, tj. ziela konopi innych niż włókniste	wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)	(...)- (...), (...)- (...) akt III K 144/21 w zw. z k. 99-100, 112-113, 376-379 t.o. nr 1	

<p>zaliczanego do środków odurzających grupy I-N i IV N. Swoim zachowaniem S. S. (1) naruszył przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>S. S. (1) in tempore criminis miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W przypadku S. S. (1) nie zachodzą przesłanki przewidziane w przepisie art.31§1 i §2 k.k.</p>			
protokół przeszukania	k. 87-90 t.o. nr 1		
protokół oględzin	k. 95 t.o. nr 1		
protokół użycia testera narkotykowego	k. 96 t.o. nr 1		
materiał poglądowy	k. 107 t.o. nr 1		
opinia z kryminalistycznych badań z zakresu chemii	131-134 t.o. nr 1		
opinia sądowo-psychiatryczna	446-448 t.o. nr 1		
1.1.3.	B. P.	przestępstwo z art.56 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12§1 k.k. – zarzucone w pkt V. aktu oskarżenia	

S. S. (1)	<i>przestępstwo z art.56 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. – zarzucone w pkt III. aktu oskarżenia</i>		
D. S. (1)	<i>przestępstwo z art.56 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. – zarzucone w pkt VI. aktu oskarżenia</i>		
M. S. (1)	<i>przestępstwo z art.56 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. – zarzucone w pkt VII. aktu oskarżenia</i>		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
B. P. w Zakładzie Karnym w G. przebywał w okresie od dnia 10 lutego 2016 r. do dnia 18 lutego 2016 r. w celi C-1/22 wspólnie z M. S. (1), który w tej celi przebywał w okresie od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia 23 lutego 2016r. W czasie pobytu w Zakładzie Karnym w G. B. P. był odwiedzany na tzw. widzeniach przez S. S. (1) o ps. (...). Z kolei M. S. (1)	częściowo wyjaśnienia B. P.	k. 1258-1261 w zw. z k. 14-16, 38-49, 61-64, 145-147, 153-154, 189-190, 415-424, 519-521, 657-661, 664-665, 919-921 akt III K 144/21	

<p>odwiedzał m.in. jego brat D. S. (1).</p> <p>Jedno z widzeń D. S. (1) z M. S. (1) miało miejsce w dniu 21 października 2018r. w godzinach 14:30-15:30. Tego samego dnia odbyło się widzenie B. P. z S. S. (1) z tym, że miało ono miejsce wcześniej tj. w godzinach 12:15-13:15.</p> <p>W okresie od dnia 24 lutego 2019r. do dnia 23 maja 2019r. S. S. (1) nie odwiedzał B. P. w Zakładzie Karnym w G.. D. S. (1) po odwiedzeniu M. S. (1) w dniu 12 stycznia 2019r., na kolejnym widzeniu pojawił się dopiero w dniu 7 kwietnia 2019r., zaś tego dnia B. P. nie miał żadnego widzenia.</p> <p>Kolejne widzenie D. S. (1) z M. S. (1) odbyło się w dniu 21 kwietnia 2019r., a tego dnia B. P. również nie miał z nikim widzenia.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)</p>	<p>k. 1185-1189, 1373-1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 99-100, 112-113, 376-379 t.o. nr 1</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1)</p>	<p>k. 1189, 1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 26-28 t.o. nr 2</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1)</p>	<p>k. 1189-1190 akt III K 144/21 w zw. z k. 10-14 t.o. nr 5</p>		

karta historii rozmieszczeń B. P.	k. 77 akt III K 144/21		
karta historii rozmieszczeń M. S. (1)	k. 446v-447 akt III K 144/21		
informacja o osobach odwiedzających M. S. (1)	k. 442 akt III K 144/21		
karta ewidencji widzeń M. S. (1)	k. 95-101		
karta ewidencji widzeń B. P.	k. 74-91		
W okresie od dnia 27 listopada 2018r. do dnia 12 grudnia 2018r. oraz w okresie od dnia 21 stycznia 2019r. do dnia 26 marca 2019r. D. S. (1) przebywał w szpitalu - hospitalizacja, a następnie rekonwalescencja D. S. (1) były związane z kolejnym przeszczepem nerki z uwagi na fakt, iż uprzednio przeszczepiony organ okazał się niewydolny. Nadto, u D. S. (1) stwierdzono m.in. zakażenie (...), obustronne zapalenie płuc, zakażenie rany pooperacyjnej i nadciśnienie tętnicze.	wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1)	k. 1189, 1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 26-28 t.o. nr 2	
dokumentacja medyczna	k. 31-43 t.o. nr 2		
W wyniku czynności przeprowadzonych w toku postępowania przygotowawczego zainicjowanego złożonym przez B. P. zawiadomieniem o	częściowo wyjaśnienia B. P.	k. 1258-1261 w zw. z k. 14-16, 38-49, 61-64, 145-147, 153-154, 189-190, 415-424, 519-521, 657-661, 664-665, 919-921 akt III K 144/21	

podejrzeniu popełnienia m.in. przestępstwa wprowadzenia do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci marihuany i kokainy, w którym to przestępstwie poza B. P. mieli uczestniczyć również S. S. (1), D. S. (1) i M. S. (1) ustalono, że na przestrzeni sześciu miesięcy S. S. (1) łącznie siedem razy kontaktował się z D. S. (1). W dniach 6-7 listopada 2018 r. S. S. (1) pięć razy wysyłał wiadomości SMS z numeru(...) (zarejestrowanego na niego) na numer (...) (zarejestrowany na A. K., dawniej P., będącą matką D. S. (1)). Z kolei w dniu 15 stycznia 2020 r. S. S. (1) z numeru (...) (zarejestrowanego na A. H.) dwa razy wysyłał wiadomości SMS na numer (...) użytkowany przez D. S. (1), a zarejestrowany na jego konkubinę K. O.. D. S. (1) we wskazanym telefonie komórkowym o numerze (...), zabezpieczonym przez funkcjonariuszy Policji w dniu 28 stycznia 2020 r., miał zapisany numer telefonu do S. S. (1):(...) którego oznaczył jako (...).

Treść wiadomości SMS, jakie S. S. (1) wysłał do D. S. (1), nie została ustalona.

notatka urzędowa

k.87 t.o. nr 2

wyciąg z bilingów telefonicznych	k.88-90 t.o. nr 2		
opinia biegłego z dziedziny informatyki	k.55v t.o. nr 2		
zeznania świadka A. K. (dawniej P.)	k.1309 akt III K 144/21 w zw. z k. 95-96 t.o. nr 2		
zeznania świadka K. O.	k. 1310 akt III K 144/21 w zw. z k. 127 t.o. nr 2		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. K. (1)	przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.156§1 pkt 1 i 2 k.k. – przypisane w punkcie 1. części rozstrzygającej wyrok	
W. K.	przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k. – zarzucone w pkt II. aktu oskarżenia		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Za nieudowodnione Sąd uznał: • Twierdzenie M. K. (1), iż wyłącznie pod wpływem strachu	wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)	k. 1178-1183 akt III K 144/21 w zw. z k. 9-10, 16-19, 200-208, 222-229 t.o. nr 3	

przed B. P. przystąpił on do realizacji pomysłu zlecenia pobicia K. N.;

- Twierdzenie B. P., iż M. K. (1) – a nie B. P. – jako pierwszy zainicjował rozmowę o konieczności zemszczenia się na K. N. poprzez jego pobicie za „sprzedanie go w sprawie na Policji”;
- Twierdzenie M. K. (1), że zdjęcie, które W. K. miał przygotować na polecenie M. K. (1), miało być niewyraźne i nie musiało nawet przedstawiać wizerunku K. N.;
- Twierdzenie B. P., że S. S. (1) poinformował B. P., że W. K. przekazał mu poza zdjęciem K. N. także zdjęcia jego domu i samochodu oraz kwotę 40.000 złotych;
- Twierdzenie B. P., iż M. K. (1) zachowywał się tak, jakby zależało mu na pozbawieniu życia K. N., gdyż zastrzegł, aby po pobiciu nie wzywać do pokrzywdzonego karetki, zaś na etapie, gdy B. P. miał wycofać się z udziału w procederze chciał aby inna osoba „poszła na całość i odjechała N.”;

- Twierdzenie B. P., iż przyjął on środki pieniężne przekazane przez W. K. S. S. (1) w ramach tzw. wypiski tylko po to, by nikt inny nie „przejął” zlecenia na pobicie K. N., z którego on sam ostatecznie chciał się wycofać;
- środki pieniężne w kwocie 3.990,00 złotych wpłacone przez S. S. (1) w ramach tzw. wypiski miały posłużyć partnerce B. P. do wynajęcia mieszkania;
- twierdzenie, iż W. K. w okresie od dnia 24 maja 2019r. do dnia 30 maja 2019 r. w Zakładzie Karnym w G. i w innych miejscach województwa (...) podzegał S. S. (1) do spowodowania ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie twarzy kwasem i połamanie kości kończyn, w ten sposób, że S. S. (1) przekazał zdjęcie pokrzywdzonego, informację o miejscu jego zamieszkania oraz pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 40.000,00 złotych, stanowiące wynagrodzenie za dokonanie tego przestępstwa;

wyjaśnienia oskarżonego W. K.	k. 1184-1185 akt III K 144/21 w zw. z k. 13-14, 17-19 t.o. nr 4		
wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)	k. 1185-1189, 1373-1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 99-100, 112-113, 376-379 t.o. nr 1		
wyjaśnienia B. P.	k. 1258-1261 w zw. z k. 14-16, 38-49, 61-64, 145-147, 153-154, 189-190, 415-424, 519-521, 657-661, 664-665, 919-921 akt III K 144/21		
zeznania świadka P. K.	k. 1298-1303 akt III K 144/21 w zw. z k. 292-294 akt III K 144/21		
opinia z przeprowadzonych badań poligraficznych B. P.	k. 105-113 akt III K 144/21		
opinia z przeprowadzonych badań poligraficznych M. K. (1)	k. 139-148 t.o. nr 3		
uzupełniające opinie ustne biegłego J. B. dot. badań poligraficznych B. P. i M. K. (1)	k. 1305-1309 akt III K 144/21 w zw. z k. 407-408 akt III K 144/21		
1.2.2.	B. P.	przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12§1 k.k. – zarzucone w pkt V. aktu oskarżenia	
S. S. (1)	przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005		

	<i>r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. – zarzucone w pkt III. aktu oskarżenia</i>		
<i>D. S. (1)</i>	<i>przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. – zarzucone w pkt VI. aktu oskarżenia</i>		
<i>M. S. (1)</i>	<i>przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. – zarzucone w pkt VII. aktu oskarżenia</i>		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<ul style="list-style-type: none"> Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, jakoby D. S. (1) i M. S. (1) nie znają się z S. S. (1) i nie utrzymywali ze sobą kontaktu z uwagi na rzekomy brak numerów telefonów do siebie; Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom B. P., jakoby w okresie od dnia 1 października 2018 r. do dnia 30 kwietnia 2019r. w G. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, 	wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)	k. 1185-1189, 1373-1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 99-100, 112-113, 376-379 t.o. nr 1	

w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w ten sposób, że wraz z M. S. (1) pośredniczył w uzgadnianiu przez dwie inne osoby, tj. D. S. (1) i S. S. (1) okoliczności transakcji sprzedaży marihuany w ilościach od 500 gramów do 3.000 gramów jednorazowo, tj. łącznie nie mniej niż 24.500 gramów marihuany, w zamian za kwotę łączną co najmniej 12.250,00 złotych;

- Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom B. P., jakoby S. S. (1) w bliżej nieustalonych dniach w okresie od dnia 21 października 2018 r. do dnia 30 kwietnia 2019 r. w nieustalonych miejscach województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r.,

o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że D. S. (1) odpłatnie przekazywał marihuanę w ilościach po 500 gramów, po 1.000 gramów, po 2.000 gramów i po 3.000 gramów co dwa tygodnie w cenie od 23,00 do 24,00 złotych za gram, przekazując mu łącznie nie mniej niż 24.500 gramów marihuany, przekazując mu też w dwóch partiach łącznie 150 gramów kokainy, które to środki odurzające przeznaczone były do dalszej sprzedaży;

- Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom B. P., jakoby D. S. (1) w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 21 października 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r. w G. i w innych nieustalonych miejscach województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku, o

przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w ten sposób, że od S. S. (1) nabywał w celu dalszej sprzedaży marihuanę w ilościach po 500 gramów, po 1.000 gramów, po 2.000 gramów i po 3.000 gramów co dwa tygodnie w cenie od 23,00 do 24,00 złotych za gram nabywając łącznie nie mniej niż 24.500 gramów marihuany, a także w dwóch partiach nabył od ww. łącznie 150 gramów kokainy;

- Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom B. P., jakoby M. S. (1) w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od co najmniej 1 października 2018r. do co najmniej 30 kwietnia 2019r. w G., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach, przekazanych D. S. (1)

<p>przez S. S. (1), w celu ich dalszej sprzedaży, tj. w ilościach po 500 gramów, po 1.000 gramów, po 2.000 gramów i po 3.000 gramów co dwa tygodnie w cenie od 23,00 do 24,00 złotych za gram, w łącznej ilości nie mniejszej niż 24.500 gramów marihuany, a także w dwóch partiach łącznie 150 gramów kokainy, w ten sposób, że za pośrednictwem B. P. skontaktował swojego brata D. S. (1) z S. S. (1) przekazał za pośrednictwem B. P. S. S. (1) numer telefonu do D. S. (1), a także przekazywał za pośrednictwem B. P. S. S. (1) zamówienia na określone ilości ww. narkotyków.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1)</p>	<p>k. 1189, 1374 akt III K 144/21 w zw. z k. 26-28 t.o. nr 2</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1)</p>	<p>k. 1189-1190 akt III K 144/21 w zw. z k. 10-14 t.o. nr 5</p>		
<p>karta ewidencji widzeń M. S. (1)</p>	<p>k. 95-101 akt III K 144/21</p>		
<p>karta ewidencji widzeń B. P.</p>	<p>k. 74-91 akt III K 144/21</p>		
<p>dokumentacja medyczna D. S. (1)</p>	<p>k. 31-43 t.o. nr 2</p>		

analiza bilingów połączeń telefonicznych	k. 87, 88-90 t.o. nr 2		
opinia biegłego z zakresu informatyki	k. 55v t.o. nr 2		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.-1.2.2.	wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)	Wyjaśnienia, jakie w toku postępowania złożył oskarżony oceniono jak +o wiarygodne w zakresie, w jakim M. K. (1) potwierdził, iż zlecił swojemu bratu W. K. przygotowanie zdjęcia K. N., informacji o jego adresie oraz pieniędzy w kwocie 4.000 złotych, które W. K. przekazał S. S. (1) o pseudonimie (...) po zakończonym w dniu 24 maja 2019r. widzeniu w Zakładzie Karnym w G. (k. 1178-1179 akt III K 144/21 w zw. z k. 203v-204 t.o. nr 3). Jako prawdziwe oceniono również wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) dotyczące próby wycofania się ze zlecenia pobicia K. N. i odzyskania od B. P. środków pieniężnych, jak również pomocy udzielonej mu przez P. K., który – w przeciwieństwie do B. P. – przekazał mu właściwy numer telefonu	

do S. S. (1), który jednak oświadczył W. K., iż sprawę mają załatwić z (...), tj. B. P. (k. 204-204v t.o. nr 3). Tym, samym ustalono, iż początkowo oskarżony M. K. (1) działał z zamiarem zlecenia pobicia K. N. i poczynił ku temu konkretne działania, natomiast już po dokonaniu zarzuconego mu (i przypisanego) przestępstwa podżegania M. K. (1) chciał zapobiec wyrządzeniu krzywdy K. N. (do czego finalnie rzeczywiście nie doszło), a nadto odzyskać przekazane przez W. K. środki pieniężne zdając sobie sprawę z tego, że B. P. wcale nie chciał pomóc mu (poprzez zemszczenie się na K. N.), lecz w rzeczywistości wyłudził on rzeczony środki pieniężne na własne cele.

Przedmiotowe wyjaśnienia M. K. (1) korespondowały z relacjami W. K., S. S. (1) i P. K., a także częściowo B. P., dlatego też brak było podstaw, aby nie dać im wiary. Bezspornymi były również wyjaśnienia M. K. (1) dotyczące jego osadzenia w jednej celi z B. P. i P. K., albowiem okoliczność ta jednoznacznie wynikała ze złożonych do akt dokumentów w postaci notatki urzędowej (k. 33-34 akt III K 144/21), karty ewidencji widzeń M. K. (1) (k. 59 akt III K 144/21), karty ewidencji widzeń B. P. (k. 90v akt

III K 144/21) i karty historii rozmieszczeń B. P. (k. 78v akt III K 144/21). W odniesieniu do kwestii nakłaniania do pobicia K. N. wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) uznano za wiarygodne co do rodzaju krzywdy, jaka miała zostać wyrządzona pokrzywdzonemu, tj. połamanie mu kończyn i oblanie twarzy kwasem (k. 203 akt III K 144/21). W tym zakresie wyjaśnienia M. K. (1) i B. P. były ze sobą zbieżne. Co więcej, potwierdziły je także zeznania świadka P. K.. Tym samym nie budziło wątpliwości zaistnienie zamiaru zlecenia pobicia K. N. oraz fakt podjęcia przez oskarżonego M. K. (1) konkretnych działań zmierzających do jego realizacji. Mając jednak na uwadze całokształt ujawnionych w toku postępowania okoliczności przyjęto, iż zamiar zlecenia pobicia K. N. powstał po stronie M. K. (1) pod wpływem rozmów prowadzonych z B. P., których częstotliwość bezpośrednio przed zaistnieniem rzezonego zamiaru znacznie się zintensyfikowała. Finalnie przyjęto zatem, iż to B. P. sprowokował powzięcie przez M. K. (1) zamiaru zlecenia pobicia K. N., przy czym to M. K. (1) przyjął złożoną mu ofertę i podjął konkretne działania celem zrealizowania owego zamiaru – zlecił B. P., aby ten zlecił dalej

		za wynagrodzeniem innej przebywającej na wolności osobie dokonanie przestępstwa ciężkiego uszkodzenia ciała K. N..	
1.1.1.-1.2.2.	wyjaśnienia oskarżonego W. K.	Oskarżony W. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. Na miano wiarygodnych zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego, iż na prośbę swojego brata M. K. (1), po zakończonym u niego widzeniu w Zakładzie Karnym w G., przekazał zdjęcie K. N. wraz z jego adresem oraz środki pieniężne w kwocie 4.000 złotych mężczyźnie, którym okazał się S. S. (1). Brak było podstaw do zanegowania wyjaśnień W. K., iż nie posiadał wiedzy w jakim dokładnie celu przekazuje wskazane rzeczy (k. 1184 akt III K 144/21). W. K. co do tego mógł bowiem jedynie snuć przypuszczenia tym bardziej, iż M. K. (1) zapewnił go, iż nie zrobi niczego głupiego, więc ma się o niego nie martwić. Za wiarygodne uznano także wyjaśnienia W. K., w jakich zaprzeczył znajomości z S. S. (1) ps. (...) (oskarżony S. S. (1) sam zresztą wyjaśnił, że na widzeniu w dniu 24 maja 2019r. B. P. jedynie pokazał mu W. K., który w tym czasie był na tzw. widzeniu u M. K. (1) – k. 1186, 1374 akt III K 144/21), a także w jakich ujawnił, że kontaktował	

		<p>się z S. S. (1) w celu odzyskania pieniędzy, w odpowiedzi na co usłyszał, że ma to załatwić z (...) (k. 1184 akt III K 144/21). W powyższym zakresie wyjaśnienia W. K. korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, dlatego też brak było podstaw, aby podważyć ich prawdziwość.</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1)</p>	<p>Oskarżony S. S. (1) przyznał się do posiadania środków odurzających w postaci marihuany. Przedmiotowe wyjaśnienia S. S. (1) oceniono jako w całości wiarygodne, albowiem korespondowały one ze złożonymi do akt dokumentami w postaci protokołu przeszukania (k. 87-90 t.o. nr 1), protokołu oględzin (k. 95 t.o. nr 1), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 96 t.o. nr 1), materiału pogładowego (k. 107 t.o. nr 1) oraz opinii z kryminalistycznych badań z zakresu chemii (k. 131-134 t.o. nr 1). Za zasadne Sąd uznał również zastrzeżenia S. S. (1) co do ilości posiadanej przez niego marihuany, które to zastrzeżenia korelowały z opinią z kryminalistycznych badań z zakresu chemii.</p> <p>Na miano wiarygodnych zasługiwały także wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas rozprawy</p>	

głównej, w których potwierdził otrzymanie przed Zakładem Karnym w G. środków pieniężnych w kwocie 4.000,00 złotych, które następnie wpłacił na tzw. wypiskę B. P. oraz teczki / koperty (w jakiej – co ustalono na podstawie wyjaśnień M. K. (1), W. K. i częściowo B. P. – znajdowało się zdjęcie K. N. i informacja o jego adresie). Bezpornym było przy tym, iż W. K. domagał się zwrotu przekazanych środków pieniężnych, zaś S. S. (1) odesłał go w tej sprawie do (...), czyli B. P. (k. 1186 akt III K 144/21). Brak przy tym było podstaw ku temu, aby podważyć prawdziwość wyjaśnień S. S. (1), iż nie znał przeznaczenia otrzymanych od W. K. środków pieniężnych (w ogóle nie posiadał wiedzy o planowanym pobiciu K. N.) i dlatego czekał na dyspozycje od B. P., który oznajmił mu, iż są to pieniądze dla jego adwokata i ma je wpłacić na jego rzecz na tzw. wypiskę. S. S. (1) faktycznie po upływie 6 dni (w dniu 30 maja 2019 r.) wpłacił kwotę 3.990,00 złotych B. P. na tzw. wypiskę, zaś pozostałe otrzymane przez W. K. rzeczy – zgodnie z dyspozycją wydaną przez B. P. – wyrzucił (k. 1188 akt III K 144/21). Za prawdziwością relacji S. S. (1) przemawia choćby fakt, iż K. N. nie stała się żadna krzywda, a przy tym był

		<p>on bardzo zdziwiony, gdy funkcjonariusze Policji poinformowali go, że może grozić mu niebezpieczeństwo.</p> <p>Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż jako wiarygodne oceniono wyjaśnienia S. S. (1), w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. (szerzej przy ocenie wyjaśnień B. P.).</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonych: D. S. (1), M. S. (1)</p>	<p>Oskarżony D. S. (1) i oskarżony M. S. (1) nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., co uznano za w całości wiarygodne (szerzej przy ocenie wyjaśnień B. P.). Na miano wiarygodnych zasługiwały także wyjaśnienia D. S. (1), w których potwierdził korzystanie z telefonu komórkowego o numerze (...)zarejestrowanego na K. O.. Z kolei wyjaśnieniom M. S. (1) złożonym na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 25 listopada 2021 r. dano wiarę co do tego, że przebywał z B. P. w tej samej celi</p>	

		<p>podczas odbywania kary w Zakładzie Karnym w G.. W tym zakresie oskarżony skorygował swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Rzeczoną okoliczność potwierdziła treść kart historii rozmieszczeń (k. 77, 446v-447 akt III K 144/21). Nadto, prawdziwymi okazały się także wyjaśnienia D. S. (1) i M. S. (1) odnośnie odwiedzin na tzw. widzeniach w Zakładzie Karnym w G., na których D. S. (1) odwiedzał M. S. (1), a S. S. (1) o ps. (...) odwiedzał B. P. (k. 442 akt III K 144/21). Z uwagi jednak na czas, w jakim widzenia miały miejsce, za niemożliwe Sąd uznał zapoznanie się D. S. (1) z B. P. i odbywanie z nim bezpośrednio rozmów (szerzej o tym przy ocenie wyjaśnień B. P.). Jednocześnie za w całości wiarygodne uznano wyjaśnienia D. S. (1) dotyczące stanu jego zdrowia, albowiem podane przez niego informacje znalazły pełne potwierdzenie w złożonej do akt dokumentacji medycznej.</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia B. P.</p>	<p>W poczet wiarygodnego materiału dowodowego włączono wyjaśnienia B. P. w zakresie, w jakim ujawnił on prowadzenie rozmów z M. K. (1), których przedmiotem było pobicie K. N. poprzez</p>	

połamanie mu rąk i nóg oraz oblanie jego twarzy kwasem, jako odwet za złożenie przez niego niekorzystnych dla M. K. (1) wyjaśnień w sprawie prowadzonej pod sygnaturą XVI K 204/14, które skutkowały wydaniem wobec niego wyroku skazującego i osadzeniem w zakładzie karnym. Konfrontacja wyjaśnień B. P. z wyjaśnieniami M. K. (1) oraz zeznaniami współosadzonych pozwoliła ustalić, iż zamiar zlecenia pobicia i ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. powstał po stronie M. K. (1) w wyniku rozmów prowadzonych z B. P., których częstotliwość bezpośrednio przed zaistnieniem rzeczonożego zamiaru znacznie się zintensyfikowała. Tym samym zakwestionowano wyjaśnienia B. P., iż to M. K. (1) „sam z siebie” jako pierwszy wyszedł z inicjatywą pobicia K. N.. Za celowo wyolbrzymioną na potrzeby niniejszego postępowania uznano także relację B. P. dotyczącą sposobu zachowywania się M. K. (1) w związku z planowaną zemstą na K. N. (szerzej w pkt 2.2. uzasadnienia). Jako wiarygodne oceniono z kolei wyjaśnienia B. P. dotyczące wspólnego widzenia w dniu 24 maja 2019 r., podczas którego on spotkał się z S. S. (1), a M. K. (1) został odwiedzony

		<p>przez W. K., po którym to widzeniu doszło do przekazania przez W. K. adresu K. N. oraz środków pieniężnych, przy czym podana przez oskarżonego B. P., a mająca podlegać przekazaniu kwota 40.000,00 złotych również została zakwestionowana, jako istotnie zawyżona (szerzej w pkt 2.2. uzasadnienia). Okolicznością bezsporną, o której prawdziwie wyjaśnił oskarżony, była z kolei dokonana przez S. S. (1) wpłata w ramach tzw. wypiski na rzecz B. P. w kwocie 3.990,00 złotych. Uznając za wiarygodne pierwotne wyjaśnienia oskarżonego przyjęto, iż rzeczona suma stanowiła część jego wynagrodzenia za znalezienie osoby, która dokona pobicia K. N. (a nie miała stanowić środki dla jego partnerki na wynajęcie mieszkania). W powyższym zakresie wyjaśnienia oskarżonego B. P. wykorzystano przy rekonstrukcji stanu faktycznego i rozstrzygnięciu o odpowiedzialności karnej M. K. (1). Pozostałe wyjaśnienia B. P. oceniono jako niewiarygodne (szerzej w pkt 2.2. uzasadnienia).</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>zeznania świadka P. K.</p>	<p>Istotnym dowodem okazały się zeznania P. K., który w sposób szczegółowy, spójny i logiczny opisał</p>	

okoliczności związane ze wspólnym z M. K. (1) i B. P. odbywaniem kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G.. Opierając się na wiedzy powziętej w trakcie rozmów „pod celą” i na spacerach, P. K. wskazał, że to B. P. namawiał M. K. (1) do pobicia osoby, która „dała go na Policji” i zemścić się na niej w ten sposób. Z relacji P. K. jednoznacznie wynikało, że M. K. (1) miał przekazać B. P. kwotę 8.000,00 złotych za to, aby B. P. pobił wspomnianą osobę po wyjściu na wolość albo załatwił kogoś, kto będąc na wolności tego dokona. Ostatecznie M. K. (1) miał przekazać B. P. kwotę 4.000,00 złotych za pośrednictwem swojego brata, który z kolei dał je S. S. (1), a ten wpłacił je na tzw. wypiskę B. P.. P. K. dodał przy tym, że M. K. (1) chciał wycofać się z całego przedsięwzięcia, jednak B. P. twierdził, iż jest już za późno. Jednocześnie M. K. (1) miał prosić P. K. o pomoc w odzyskaniu pieniędzy, jakie przekazał on B. P.. Ostatecznie pomocy takiej świadek udzielił oskarżonemu podając mu prawidłowy numer telefonu do S. S. (1). W odczuciu świadka, M. K. (2) dał się zmanipulować B. P., który wykorzystał go dla uzyskania dla siebie środków pieniężnych.

<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>zeznania świadka K. N.</p>	<p>Świadek K. N. nie posiadał wiedzy o zdarzeniu będącym przedmiotem zarzutów postawionych M. K. (1) i W. K., albowiem o planowanym jego pobiciu dowiedział się od funkcjonariuszy Policji podczas jego pierwszego przesłuchania (k. 1304 akt III K 144/21). Zeznania K. N. uznano za wiarygodne w zakresie, w jakim potwierdził, iż przeciwko niemu oraz M. K. (1) było prowadzone postępowanie karne, w którym przyznając się do postawionego mu zarzutu i składając wyjaśnienia, obciążył także M. K. (1), co skutkowało wymierzeniem mu długoterminowej kary pozbawienia wolności. Jednocześnie świadek zaprzeczył, aby w jakikolwiek sposób czuł się zagrożony z powodu swojego zachowania podczas wspomnianego postępowania karnego. W odczuciu K. N., oskarżony M. K. (1) nie miał do niego żalu i z uwagi na swoje usposobienie raczej nie zleciłby jego pobicia.</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>zeznania świadków: K. K. (2) , G. M., M. G., Ł. P., P. G.</p>	<p>Świadkowie nie posiadali żadnej wiedzy w przedmiocie badanych zdarzeń. Zeznania złożone przez świadków oceniono jako wiarygodne w zakresie, w jakim K. K. (2), G. M., M. G., Ł. P. i P. G. potwierdzili wspólne odbywanie kary w Zakładzie Karnym w G.</p>	

		<p>przez oskarżonych M. K. (1), B. P. i M. S. (1), którzy znali się, rozmawiali ze sobą, a nawet pracowali w firmie (...). Nadto, świadkowie G. M., M. G. i Ł. P. potwierdzili, że B. P. przechwalał się wizją szybszego opuszczania zakładu karnego w związku z posiadaniem „dobrego adwokata”, który miał mu „załatwić” przerwę w karze. Jednocześnie G. M. wspominał, że B. P. zarzucał M. K. (1), że nie potrafi niczego załatwić, na co M. K. (1) miał mu oświadczyć, iż dłużej nie chce brać w tym udziału (k. 1342 akt III K 144/21). Z kolei Ł. P. i P. G. ujawnili, że słyszeli, jak M. K. (1) domagał się od B. P. zwrotu pieniędzy (k. 1370, 1372 akt III K 144/21).</p>	
1.1.1.-1.2.2.	<p>zeznania świadków: K. O., A. K. (dawniej P.)</p>	<p>Wymienienie świadkowie nie posiadali wiedzy o zdarzeniach będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Zeznania K. O. oceniono jako w całości wiarygodne, albowiem potwierdziła ona użytkowanie przez D. S. (1) numeru (...), który jest zarejestrowany na jej dane osobowe. Z kolei zeznania A. K. uwzględniono w zakresie, w jakim potwierdziła posiadanie numeru abonenckiego (...).</p>	
1.1.1.-1.2.2.	<p>zeznania świadka świadków: D. P. (k.</p>	<p>Świadkowie nie posiadali wiedzy w przedmiocie</p>	

1337-1338 akt III K 144/21); T. W. (k.1338-1340 akt III K 144/21)	badanych zdarzeń, dlatego też ich zeznania nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonych. Relacje świadków – funkcjonariuszy policji potwierdziły jednak, że w toku postępowania przygotowawczego B. P. przekazywał organom ścigania wiele różnych informacji, które następnie podlegały weryfikacji. T. W. wskazał przy tym, iż oskarżony B. P. w zamian za udzielone informacje wręcz żądał pomocy organów ścigania w sprawie o przerwę w odbywaniu kary, jednak w tej kwestii został odesłany do swoich obrońców z uwagi na zakres kompetencji Policji, która nie zajmuje się składaniem tego typu wniosków do sądu. Zeznając na rozprawie głównej T. W. zwrócił również uwagę na zmianę postawy B. P., który początkowo chętnie udzielał informacji, zaś z biegiem czasu - pomimo inicjowania kolejnych terminów przesłuchań i angażowania organów ścigania - bez powodu odmawiał odpowiedzi na zadane pytania stwierdzając przykładowo, że dziś nic nie powie. Zeznania obu świadków pozwoliły na odtworzenie postawy B. P. i motywów jego działania, co finalnie zostało również wzięte pod uwagę przy ocenie jego wyjaśnień i chęci
--	--

		skorzystania z regulacji przewidzianej w przepisie art. 60 k.k.
1.1.1.-1.2.2.	<p>opinia z przeprowadzonych badań poligraficznych B. P. (k. 105-113 akt III K 144/21); opinia z przeprowadzonych badań poligraficznych M. K. (1) (k. 139-148 t.o. nr 3); uzupełniająco opinie ustne biegłego J. B. dot. badań poligraficznych B. P. i M. K. (1) (k. 1305-1309 akt III K 144/21 w zw. z k. 407-408 akt III K 144/21)</p> <p>Oceniając wyjaśnienia oskarżonych B. P. i M. K. (1) pomocniczo wykorzystano opinie (pisemne i ustne uzupełniająco) z przeprowadzonych badań poligraficznych. W ramach rzeczonych opinii biegły J. B. podał, że B. P. przecząc na pytania krytyczne reagował w sposób, w jaki typowo reaguje osoba nie wprowadzająca w błąd, a więc odpowiadająca szczerze na pytania dotyczące rozpatrywanych zdarzeń, tj. obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi oraz zleceniem ciężkiego pobicia K. N. (k. 112-113 akt III K 144/21). Z kolei w odniesieniu do M. K. (1) biegły podał, że przecząc na część pytań krytycznych dotyczących zlecenia zabójstwa K. N. oraz podania nieprawdy</p>	

co do namawiania go przez B. P. do zemsty na K. N., oskarżony reagował w sposób, w jaki typowo reaguje osoba wprowadzająca w błąd, odpowiadająca nieszczerze na pytania dotyczące ww. zdarzeń. W odniesieniu natomiast do odpowiedzi na pytania krytyczne dotyczące zlecenia pobicia K. N. poprzez połamanie mu rąk i nóg oraz oblania jego twarzy kwasem, biegły był w stanie sformułować jedynie wniosek nierozstrzygający (k. 139-148 t.o. nr 3). Opiniując uzupełniająco biegły J. B. podał, iż co prawda osoba badana może próbować wpływać na wynik badania, jednak w większości przypadków jest to możliwe do wychwycenia. Choć brak było podstaw do podważenia wniosków sformułowanych przez biegłego J. B., to jednak nie można zapominać, iż dowód z opinii z przeprowadzonych badań poligraficznych stanowić może jedynie dowód o charakterze pomocniczym przy ocenie wiarygodności relacji osoby poddanej badaniu. Tym samym nie można na podstawie takiej opinii formułować kategoriycznych stwierdzeń o tym, czy badana osoba mówi prawdę, czy też kłamie (szerzej w punkcie 3.5.1. uzasadnienia). Chociaż więc w poddanym osądowi

przypadku oskarżony B. P. wypadł na badaniu poligrafem jako osoba szczerą, to jednak konfrontacja jego wyjaśnień z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z dowodami z dokumentów w postaci kart ewidencji widzeń, ujawniła, że jednak kłamał on opisując proceder wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających. Z kolei w odniesieniu do wątku dotyczącego pobicia K. N., wyjaśnienia oskarżonego B. P. zostały częściowo zakwestionowane przez wyjaśnienia M. K. (1), W. K. i S. S. (1), jak również przez zeznania P. K.. W konsekwencji wskazane opinie wykorzystano jedynie pomocniczo przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

1.1.1.-1.2.2.

dokumenty złożone do akt głównych : pismo podpisane przez B. P. (k. 2); odpisy wyroków wydanych w sprawach III K 94/06, XVI K 204/14, VII K 436/14, III K 49/19 (k. 5-6, 163-182, 826, 841-842); tablice poglądowe (k. 19-28, 50-54, 65-69, 462-459); protokoły pobrania materiału porównawczego wraz ze wzorami pisma (k. 29, 148, 512-513, 721, 818); notatki urzędowe (k. 33-34, 37, 56, 70, 125, 126, 130, 186, 287, 411, 412, 479); karta ewidencji widzeń M. K.

(1) (k. 57-59); karta ewidencji widzeń i karta historii rozmieszczeń B. P. (k. 74-91); karta informacyjna leczenia szpitalnego (k. 71-72); informacje z systemu RUDA (k. 118-119, 499-500); protokół oględzin nagrania z monitoringu (k. 131-134); protokoły zatrzymania rzeczy (k. 134-141); informacje przekazane przez operatorów sieci komórkowych (k. 501-513, 605-606); protokoły przeszukania (k. 222-224, 530-532, 862-865); protokoły oględzin zapisków B. P. (k. 225-281, 425-428, 431, 533-590, 752-753); informacje dot. osadzenia B. P. (k. 282-283, 894-895); dokumentacja medyczna B. P. (k. 323-400); karta ewidencji widzeń i karta historii rozmieszczeń M. S. (1) (k. 95-101, 442-449); opinia biegłego z dziedziny informatyki (k. 626); opinia sądowo-psychiatryczna B. P. (k. 629-636); opinia z badań porównawczych pisma (k. 779-801); informacje dot. obliczania kar (k. 827, 832, 831, 843); wydruk wiadomości SMS (k. 851); karty karne (k. 127-128, 819-822, 892-893, 1285-1290); wydruki z systemu (...) (k. 1012-1014, 1068, 1091, 1291); załącznik do karty depozytowej B. P. (k. 1242-1256); oświadczenia świadków (k. 1281, 1282, 1351); pisma Zakładu

Karnego w G. (k. 1353, 1354, 1358); pismo (...) Biura (...) (k. 1355); pisma Aresztu Śledczego w O. W.. (k. 1356, 1357);

dokumenty złożone t.o. nr

1 : notatki urzędowe (k. 1, 4, 16, 30, 34, 35, 79, 80, 103, 268, 326); protokoły oględzin (k. 3, 5-7, 44-54, 95, 186-190); protokoły zatrzymania rzeczy (k. 8-11, 12-15); protokoły przeszukania osoby (k. 21-23, 91-93); protokoły przeszukania (k. 24-26, 27-29, 85-86, 87-90, 104-105); protokół zatrzymania oskarżonego (k. 31-32, 81); faktura VAT nr (...) (k. 55); opinia biegłego z dziedziny broni, amunicji i materiałów wybuchowych (k. 57-73); pokwitowania (k. 94, 126); protokół użycia testera narkotykowego (k. 96); notatka z użycia psa służbowego (k. 106); materiał pogładowy (k. 107); opinia z kryminalistycznych badań z zakresu chemii (k. 131-134); wydruk korespondencji (k. 191-204); korespondencja więzienna (k. 206-211); opinie biegłego z dziedziny informatyki (k. 254-259, 399a-402); opinia biegłego z dziedziny elektroniki (k. 316-319); kwestionariusz sporządzony przez specjalistę terapii uzależnień (k. 341-347); dokumentacja medyczna (koperta stanowiąca k. 407); karta karna

(k. 413-416, 442-443); odpisy wyroków wraz z informacją o odbyciu kary (k. 415-428, 430-431, 437-439, 444-445, 455-457, 458-460); wydruk z systemu (...) (k. 432); opinia sądowo-psychiatryczna (k. 446-448);

dokumenty złożone t.o.
nr 2 : notatki urzędowe (k. 1, 2, 9, 87); protokół zatrzymania oskarżonego (k. 4); protokoły przeszukania (k. 11-12, 19-21); protokół przeszukania osoby (k. 16-17); dokumentacja medyczna (k. 31-43); opinia biegłego z dziedziny informatyki (k. 53-59); informacje przekazane przez operatorów sieci komórkowych (k. 60-61, 75-84, 86, 88-90); opinia z przeprowadzonych badań poligraficznych (k. 110-114); karta karna (k. 122-125, 138-139); odpis wyroku wydanego w sprawie II K 937/09 (k. 131-136); informacja o pobytach i orzeczeniach (k. 141);

dokumenty złożone t.o.
nr 3 : notatki urzędowe (k. 1, 150); protokół przeszukania (k. 4-6); protokoły oględzin (k. 28-38, 39, 76-85); pokwitowanie (k. 40); karta ewidencji widzeń, karta historii rozmieszczeń, karta historii zatrudnienia oraz karta depozytowa M. K. (1) (k. 93-105,

111-112); opinia z przeprowadzonych badań poligraficznych (k. 139-148); tablice poglądowe (k. 206); karta karna (k. 244-247, 252-253); kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 249-251); odpisy wyroków z informacją o odbyciu kary (k. 255-266); informacja o pobytach i orzeczeniach (k. 268-269);

dokumenty złożone t.o. nr 4 : notatki urzędowe (k. 1, 2, 40); protokół zatrzymania oskarżonego (k. 5-6); protokół przeszukania (k. 9-11); protokoły oględzin (k. 21-31, 32); pokwitowanie (k. 33); informacje przekazane przez operatorów sieci komórkowych (k. 37); informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 41, 54); kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 50-51);

dokumenty złożone t.o. nr 5 : notatka urzędowa (k. 18); karta karna (k. 20-23, 31-32); odpisy wyroków z informacją o odbyciu kary (k. 25-30); informacja o pobytach i orzeczeniach (k. 36);

materiały z kontroli operacyjnej prowadzonej pod kryptonimem (...)

Wskazane wyżej dokumenty uznano za w całości wiarygodne, albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, w

	<p>granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez obowiązujące przepisy. Brak było podstaw ku temu, aby podważyć autentyczność przedmiotowych dokumentów, czy też prawdziwość zawartych w nich twierdzeń. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron procesowych, a jednocześnie nie zaistniał żaden powód, aby uczynić to z urzędu.</p> <p>Istotne znaczenie miały opinie sędowo-psychiatryczne (k. 629-636 akt III K 144/21; k. 446-448 t.o. nr 1), w oparciu o które możliwe było stwierdzenie poczytalności B. P. i S. S. (1) in tempore criminis.</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)</p>	<p>Wyjaśnieniom M. K. (1) odmówiono wiary w zakresie, w jakim utrzymywał, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zdjęcie jakie W. K. miał przygotować miało być niewyraźne 	

i nie musiało nawet przedstawiać wizerunku K. N.;

- nie potrafi wyjaśnić zachowania W. K. polegającego na przekazaniu zdjęcia K. N. i środków pieniężnych w kwocie 4.000,00 złotych;
- to B. P. nakłaniał go do zemstczenia się na K. N. poprzez jego pobicie za złożenie niekorzystnych dla niego wyjaśnień w sprawie XVI K 204/14, zaś on jakoby pod wpływem strachu przed B. P. przystąpił do realizacji pomysłu zlecenia pobicia K. N.;

albowiem przeczą im uznane za wiarygodne wyjaśnienia B. P. i W. K., a także późniejsze wyjaśnienia samego M. K. (1) oraz pośrednio opinie z przeprowadzonych badań poligraficznych względem B. P. (k. 105-113 akt III K 144/21) i M. K. (1) (k. 139-148 t.o. nr 3). Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego dostarczyły wszakże uzasadnionych podstaw aby przyjąć, że to M. K. (1) powziął zamiar zlecenia pobicia K. N. i to on uczynił konkretne działania, aby ów zamiar zrealizować. Okolicznością usprawiedliwiającą M. K. (1), czy też wyłączającą jego odpowiedzialność karną nie może być

fakt, iż B. P. w licznie prowadzonych rozmowach przekonywał go o konieczności zemścić się na K. N., skoro to przez niego oskarżony znalazł się w więzieniu. M. K. (1) jako dorosły i zdolny do podejmowania samodzielnych decyzji mężczyzna nie powinien ulegać wpływom osób trzecich, ani też podejmować działań, co do których nie jest przekonany, a jakie jednocześnie (z czego oskarżony M. K. (1) w pełni zdawał sobie sprawę) są zabronione przez obowiązujące przepisy. Tymczasem jednak M. K. (1) podjął konkretne zachowania ukierunkowane na popełnienie przestępstwa na szkodę K. N., co jednoznacznie świadczy o tym, iż miał on zamiar zlecenia jego pobicia za pośrednictwem B. P. osobie przebywającej na wolności. Fakt, iż już po dokonaniu przestępstwa M. K. (1) starał się zapobiec wyrządzeniu krzywdy K. N. wpłynął na wymiar orzeczonej wobec niego kary. W świetle całokształtu przeprowadzonego postępowania dowodowego bezspornym było jednak, iż to M. K. (1), a nie B. P. (jak utrzymywał M. K. (1) w uznanych za niewiarygodne wyjaśnieniach) zlecił pobicie K. N.. Niezależnie

		<p>od powyższego wskazać należy, iż twierdzenia oskarżonego M. K. (1) odnoszące się do jakości zdjęcia, jakie W. K. miał przekazać po widzeniu w dniu 24 maja 2019 r. – a więc, że miało ono być niewyraźne i mogło nawet nie przedstawiać wizerunku K. N. – uznano za wyraz przyjętej przez niego linii obrony ukierunkowanej na zminimalizowanie znaczenia popełnionego przez niego czynu, a tym samym złagodzenia grożącej mu odpowiedzialności karnej.</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego W. K.</p>	<p>Wyjaśnieniom W. K. odmówiono wiary w zakresie, w jakim utrzymywał, że nie posiada wiedzy, aby M. K. (1) miał żal do K. N., iż ten złożył obciążającego go zeznania w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygnaturą XVI K 204/14, albowiem już w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania niejako za naturalne i oczywiste przyjąć należy, iż M. K. (1) mógł mieć uzasadnione pretensje do K. N., iż na skutek złożonych przez niego wyjaśnień orzeczono wobec niego surową, bezwzględną karę pozbawienia wolności. Nadto, odmówiono wiary pierwotnym wyjaśnieniom W. K. odnośnie spotkania w kwietniu 2019r. z</p>	

		<p>nieustalonym z tożsamości mężczyzną pochodzącym ze środowiska kibicowskiego (...), który miałby zlecić mu przygotowanie danych umożliwiających identyfikację K. N., albowiem sam oskarżony nie podtrzymał tych wyjaśnień na rozprawie głównej, a były one oczywiście sprzeczne z całokształtem materiału nakazującym przyjąć, iż osobą zlecającą W. K. owe działania był jego brat M. K. (1).</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonych: S. S. (1), D. S. (1), M. S. (1)</p>	<p>Wyjaśnieniom S. S. (1), D. S. (1) i M. S. (1) odmówiono wiary w zakresie, w jakim utrzymywali, że nie znają się wzajemnie i nie utrzymują ze sobą kontaktów, albowiem przeczą temu dowody w postaci analizy bilingów połączeń telefonicznych (k. 87, 88-90 t.o. nr 2) i opinia biegłego z zakresu informatyki (k. 55v t.o. nr 2). Ze wskazanych dowodów jednoznacznie wynika, że D. S. (1) w użytkowanym telefonie komórkowym miał zapisany numer do S. S. (1) jako (...), zaś S. S. (1) w dniach 6-7 listopada 2018 r. pięć razy wysyłał wiadomości SMS z numeru (...)(zarejestrowanego na niego) na numer 605-632-111 (zarejestrowany na A. K., dawniej P., będącą matką</p>	

		<p>D. S. (1) oraz w dniu 15 stycznia 2020 r. z numeru (...) (zarejestrowanego na A. H.) dwa razy wysyłał wiadomości SMS na numer (...) użytkowany przez D. S. (1), a zarejestrowany na jego konkubinę K. O.. W kontekście postawionych oskarżonym zarzutów brak jest jednak dostatecznych i przekonujących podstaw ku temu, aby przyjąć, że S. S. (1) i D. S. (1) kontaktowali się ze sobą – choćby za pośrednictwem ujawnionych wiadomości SMS, których treść nie została jednak ustalona – w związku z uczestnictwem w przestępczym procederze polegającym na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających.</p>	
<p>1.1.1.-1.2.2.</p>	<p>wyjaśnienia B. P.</p>	<p>Na wstępie wskazać należy, że do oceny wyjaśnień B. P. przystąpiono w tożsamy sposób, co do oceny pozostałych dowodów, albowiem dowód z relacji tzw. małego świadka koronnego nie jest ani „super dowodem”, ani nie jest także dowodem drugiej, podrzędnej kategorii (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2022 r., II AKa 97/20, Lex nr 3351427). Pomimo zainicjowania przez B. P. niniejszego postępowania poprzez</p>	

zawiadomienie organów ścigania o popełnieniu przestępstwa zlecenia ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. oraz wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających, a następnie złożenia obszernych wyjaśnień i przyznania się do uczestnictwa we wspomnianym narkotykowym procederze, ujawnione przez niego informacje po skonfrontowaniu ich z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w przeważającej części okazały się nieprawdziwe. Podkreślić należy, że od sprawy, który liczy na skorzystanie z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o regulację z art. 60 § 3 k.k. wymaga się przede wszystkim rzetelności, lojalności i prawdomówności, bowiem szczerść, pełność i niezmiennosc wyjaśnień oraz ich stabilność stanowią cechy, które świadczą o tym, że oskarżony istotnie działa w zamiarze ujawnienia okoliczności przestępstwa i osób współdziałających (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2003r., III KK 36/03, Legalis nr 87698; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 czerwca 2018r., II AKa 53/18, Legalis nr 1813579; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia

27 listopada 2018r., II AKa 124/18, Lex nr 2685602; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2020r., IV KK 642/19, Lex nr 3223611). Przeciwno zastosowaniu przepisu art.60§3 k.k. przemawia sytuacja, w której sąd dla ustalenia stanu faktycznego został zmuszony do wyeliminowania części wyjaśnień oskarżonego, jako niezgodnych z relacjami świadków (vide; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 listopada 2017 r., II AKa 142/17, Legalis nr 1712798). Nie spełnia warunków zastosowania art.60§3 k.k. złożenie wyjaśnień, choćby obszernych, które nawet w znacznej części stanowią podstawę ustaleń faktycznych, gdy wyjaśnienia te nie w całości są prawdziwe, a także gdy wiedza, jaką posiada oskarżony jest udostępniana organom ścigania w zależności od zmieniającej się jego sytuacji procesowej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2020r., II KK 290/20, Lex nr 3080019). W poddanym osądowi przypadku B. P. okazał się nie tylko osobą nieszczerą, ale również wyrachowaną, traktującą organy ścigania w sposób instrumentalny celem uzyskania dla siebie określonych korzyści, przede wszystkim zaś przerwy w odbywaniu

kary, na co zresztą zwrócił uwagę podczas składania zeznań na rozprawie głównej funkcjonariusz Policji - świadek T. W.. Abstrahując już nawet od permanentnego poszukiwania przez B. P. uwagi i zaangażowania organów ścigania w weryfikowanie ujawnianych przez niego kolejnych informacji (oczywiście o ile oskarżony w ogóle zechciał w danym dniu składać wyjaśnienia i odpowiadać na pytania pomimo tego, iż sam zabiegał o przesłuchanie, co skutkowało pilną podróżą funkcjonariuszy (...) do Zakładu Karnego, w którym był osadzony B. P.), podkreślić należy, iż B. P. nie miał żadnych skrupułów, aby dla poprawy własnej sytuacji prawnej doprowadzić do postawienia w stan oskarżenia inne osoby nawet jeżeli obiektywnie brak było jakichkolwiek podstaw aby stwierdzić istnienie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez nie przestępstwa. Wyjaśnienia oskarżonego B. P. uwzględniono zatem jedynie w zakresie w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. W konsekwencji wyjaśnienia B. P. nie mogły zostać uznane za pełnowartościowy i wiarygodny dowód stanowiący podstawę

ustaleń okoliczności faktycznych oraz bezpośrednio wpływający na kwestie odpowiedzialności karnej osób postawionych w niniejszym procesie w stan oskarżenia. Tym samym, wbrew oczekiwaniom oskarżonego B. P., brak było podstaw, aby wydać wobec niego wyrok skazujący za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzenie kary z zastosowaniem konstrukcji nadzwyczajnego złagodzenia kary określonej w przepisie art. 60 § 3 k.k. Poniżej przedstawiono szczegółową ocenę wyjaśnień oskarżonego B. P., którym odmówiono przymiotu wiarygodności.

wyjaśnienia dotyczące zlecenia pobicia i ciężkiego uszkodzenia ciała K. N.

Wyjaśnieniom B. P. odmówiono wiary w zakresie, w jakim utrzymywał, że:

- M. K. (1) jako pierwszy zainicjował rozmowę o konieczności zemszczenia się na K. N. poprzez jego pobicie za „sprzedanie go w sprawie na Policji”;

- M. K. (1) deklarował, że dla wykonawcy pobicia K. N. jest w stanie wyłożyć kwotę 50.000,00 złotych;
- od S. S. (1) dowiedział się, że W. K. przekazał mu poza zdjęciem K. N. także zdjęcia jego domu i samochodu oraz kwotę 40.000,00 złotych;
- M. K. (1) zachowywał się tak, jakby zależało mu na pozbawieniu życia K. N., gdyż zastrzegł, aby po pobicu nie wzywać do pokrzywdzonego karetki, zaś na etapie, gdy B. P. miał wycofać się z udziału w procederze chciał aby inna osoba „poszła na całość i odjechała N.”;
- przyjął środki pieniężne przekazane przez W. K. S. S. (1) w ramach tzw. wypiski tylko po to, by nikt inny nie „przejął” zlecenia na pobicie K. N., z którego on sam ostatecznie chciał się wycofać;
- środki pieniężne w kwocie 3.990,00 złotych wpłacone przez S. S. (1) w ramach tzw. wypiski miały posłużyć jego partnerce do wynajęcia mieszkania;

albowiem przeczą im uznane za wiarygodne

wyjaśnienia M. K. (1), W. K. i S. S. (1), a także zeznania świadka P. K.. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż W. K. i S. S. (1), a więc osoby pomiędzy którymi doszło do przekazania danych dotyczących K. N., w ogóle nie wspomnieli w złożonych wyjaśnieniach o zdjęciach domu i samochodu pokrzywdzonego. Także M. K. (1) w złożonych wyjaśnieniach – ocenionych jako wiarygodne – wskazywał, iż zlecił W. K. przygotowanie jedynie zdjęcia z wizerunkiem K. N. oraz adresu. Co więcej, brak było jakichkolwiek podstaw ku temu, aby przyjąć za B. P., iż S. S. (1) otrzymał od W. K. kwotę 40.000,00 złotych. Abstrahując od tego, że żaden z wymienionych oskarżonych nie potwierdził tej okoliczności w złożonych wyjaśnieniach to prawdomówność B. P. w tym zakresie podważa również fakt, iż W. K. po uzyskaniu od S. S. (1) informacji o tym, iż nie ma on już jego środków pieniężnych, więc całą sytuację ma sobie wyjaśniać z (...), w istocie nie podjął żadnych szczególnych czynności ukierunkowanych na odzyskanie przekazanych uprzednio środków finansowych, co w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz zasad

logicznego rozumowania z pewnością miałyby miejsce, gdyby stracił on 40.000,00 złotych, a nie 4.000,00 złotych. W powyższym zakresie wyjaśnieniom B. P. nie dano wiary uznając, iż zostały one – podobnie jak wyjaśnienia przedstawiające M. K. (1) jako bezwzględno i pozbawionego skrupułów, a nade wszystko ukierunkowanego na brutalne pozbawienie życia K. N. – celowo przygotowane na potrzeby niniejszego postępowania, aby podnieść ciężar gatunkowy przestępstwa, o jakim zawiadomił organy ścigania. Jednocześnie nie uwzględniono relacji oskarżonego co do przeznaczenia środków pieniężnych, jakie S. S. (1) wpłacił na jego rzecz w ramach tzw. wypiski po tym, jak odebrał je od W. K.. Gdyby bowiem kwota 3.990,00 złotych miała zostać przeznaczona na wynajęcie przez partnerkę B. P. mieszkania, wówczas S. S. (1) przekazałby owe środki pieniężne bezpośrednio tej kobiecie, a nie wpłacał je w ramach tzw. wypiski. W odniesieniu do przedmiotowej kwestii dano wiarę wyjaśnieniom M. K. (1), iż w rzeczywistości B. P. chciał wyłudzić od niego pieniądze, co finalnie mu się udało. Gdyby bowiem faktycznie oskarżony B. P. nie chciał wykonać swojej

roli w planie pobicia K. N., wówczas zwróciłby W. K. przekazane przez niego S. S. (1) środki pieniężne, czego jednak nie uczynił.

wyjaśnienia dotyczące wprowadzenia do obrotu środków odurzających

Wyjaśnieniom B. P. odmówiono wiary w całości w zakresie, w jakim opisał on proceder polegający na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i kokainy, w którym poza nim mieli uczestniczyć S. S. (1), D. S. (1) i M. S. (1). Informacje przekazane przez B. P. organom ścigania okazały się bowiem nieprawdziwe, co jednoznacznie wynika przede wszystkim ze złożonych do akt dokumentów w postaci kart ewidencji widzeń B. P. i M. S. (1). Prawdziwości wyjaśnień B. P. przeczą również dowody w postaci dokumentacji medycznej D. S. (1) oraz wyjaśnienia oskarżonych S. S. (1), M. S. (1) i D. S. (1), a także zasady logicznego rozumowania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że B. P. skłamał zarówno w kwestii zawiązania przestępczego procederu w październiku 2018r., jak i uzgodnienia ostatniej transakcji – obejmującej 3 kg marihuany – w marcu, bądź kwietniu 2019r.. Już bowiem z treści

kart ewidencji widzeń oskarżonych B. P. i M. S. (1) jednoznacznie wynika, iż niemożliwym było, aby B. P. osobiście rozmawiał z D. S. (1) w październiku 2018r. podczas tzw. widzenia w Zakładzie Karnym w G., albowiem ***jedyn*** widzenie wypadające dla B. P. (odwiedzanego przez S. S. (1)) i M. P. (1) (odwiedzanego przez D. S. (1)) odbyło się w dniu 21 października 2018 r., przy czym ***widzenie B. P. z S. S. (1) w dniu 21 października 2018 r. odbyło się w godzinach 12:15-13:15*** (k. 89 akt III K 144/21), ***podczas gdy widzenie M. S. (1) z D. S. (1) miało miejsce w godzinach 14:30-15:30*** (k. 96 akt III K 144/21), a więc w zupełnie niepokrywającym się czasie. Co więcej, treść złożonych do akt kart ewidencji widzeń oskarżonych B. P. i M. S. (1) wyklucza, aby w marcu 2019r., bądź w kwietniu 2019r. miałyby odbyć się równoległe widzenia B. P. z S. S. (1) oraz M. S. (1) z D. S. (1). ***W okresie od dnia 24 lutego 2019r. do dnia 23 maja 2019r. S. S. (1) w ogóle nie był na widzeniu u B. P.*** (k. 90-90v akt III K 144/21), ***zaś D. S. (1) po odwiedzeniu M. S. (1) w dniu 12 stycznia 2019r., na kolejnym widzeniu pojawił się dopiero w dniu 7***

kwietnia 2019r. (k. 98-100 akt III K 144/21), ***przy czym tego dnia B. P. nie miał żadnego widzenia*** (k. 90 akt III K 144/21). ***Sytuacja braku równoległych widzeń B. P. i M. S. (1) utrzymała się zresztą do końca kwietnia 2019r., albowiem D. S. (1) odwiedził M. S. (1) jeszcze w dniu 21 kwietnia 2019 r.*** (k. 100 akt III K 144/21), ***przy czym tego dnia B. P. nie miał z nikim widzenia*** (k. 90-90v akt III K 144/21). W konsekwencji **nie było fizycznej możliwości, aby B. P. w marcu 2019r., bądź w kwietniu 2019r. miał bezpośredni kontakt z D. S. (1), w trakcie którego miał otrzymać zamówienie na 3 kg marihuany.** Wyjaśnienia B. P. zostały zatem w powyższym zakresie podważone już samą treścią kart ewidencji widzeń jego oraz M. S. (1).

Co więcej, przeciwko wiarygodności relacji B. P. dotyczącej udziału w przestępczym procederze D. S. (1) przeczy zarówno treść dokumentacji medycznej D. S. (1), jak również jego wyjaśnienia wsparte elementarnymi zasadami logicznego rozumowania. Zauważyć bowiem trzeba, że D. S. (1) przebywał w szpitalu w okresie od

dnia 27 listopada 2018r.
do dnia 12 grudnia 2018r.
oraz w okresie od dnia
21 stycznia 2019r. do dnia
26 marca 2019 r., co w
oczywisty sposób nakazuje
wykluczyć możliwość
wzięcia przez niego
udziału – z przyczyn
zdrowotnych – w
przestępczym procederze
opisanym przez B. P.. Nie
trzeba wszakże posiadać
szczególnej wiedzy
medycznej, aby stwierdzić,
iż osoba hospitalizowana,
a następnie poddana
rekonwalescencji z
powodu przeszczepu
nerki, czy też borykająca
się z problemami
niewydolności
przeszczepionego
uprzednio organu nie
byłaby w stanie
podejmować w istocie
żadnych aktywności
fizycznych, jakie
immanentnie wiążą się
z udziałem w obrocie
znacznymi ilościami
środków odurzających
zwłaszcza, jeśli miałyby
się uwzględnić twierdzenia
B. P., że do rzekomych
transakcji miało dochodzić
„co najmniej dwa razy w
miesiącu”.

Wiarygodności wyjaśnień
B. P. w kontekście
opisywanego przez niego
przestępczego procederu
bynajmniej nie
wzmacniają wyniki analizy
bilingów telefonicznych,
albowiem dowodzą one
wyłącznie tego, że S. S. (1)
w ciągu sześciu miesięcy
(w dniach 6-7 listopada

2018 r. pięć razy oraz w dniu 15 stycznia 2020 r. dwa razy) łącznie siedem razy wysłał wiadomość tekstową SMS do D. S. (1), przy czym treść rzeczonych wiadomości nie jest znana. Brak jest zatem podstaw ku temu, aby przyjąć, iż rzeczone wiadomości dotyczyły procederu obrotu środkami odurzającymi. Niewielka łączna ilość ujawnionych kontaktów S. S. (1) z D. S. (1) w świetle zasad logicznego rozumowania również nie pozwala na uznanie wyjaśnień B. P. za wiarygodne, skoro według niego transakcje miały odbywać się co najmniej dwa razy w miesiącu, a więc owych kontaktów pomiędzy wspomnianymi oskarżonymi przebywającymi na wolności winno być niewątpliwie więcej.

Oceniając wyjaśnienia B. P., w których opisywał on schemat popełnienia przestępczego procederu – zakładający pośrednictwo przebywającego w Zakładzie Karnym w G. B. P. przy niemal każdej transakcji mającej mieć miejsce w okresie od października 2018r. do kwietnia 2019r. (łącznie co najmniej 12 transakcji) przy jednoczesnej możliwości bezpośredniego kontaktowania się ze sobą pozostających przecież na wolności S. S. (1) i D.

S. (1) – uznano, iż w istocie są one nielogiczne i pozbawione sensu. Jeżeli bowiem oskarżeni D. S. (1) i S. S. (1) przebywając na wolności mogliby swobodnie między sobą uzgadniać poszczególne transakcje narkotykowe to pośrednictwo B. P. – przebywającego w Zakładzie Karnym w G. i mogącego porozumiewać się z oskarżonymi poza widzeniami jedynie telefonicznie – ocenić trzeba jako całkowicie zbędne, a przy tym niezwykle ryzykowne dla powodzenia przestępczego procederu, skoro każda rozmowa telefoniczna osadzonego „ze światem zewnętrznym” podlega stosownej kontroli ze strony służby więziennej. Nie sposób nie zgodzić się przy tym z S. S. (1), iż gdyby rzeczywiście chciał on zająć się obrotem środkami odurzającymi na wolności to nie tylko nie potrzebowałby do tego B. P., ale nawet pomimo ich koleżeńskich relacji, nie informowałby go o prowadzeniu tego typu działalności. Powyższe wyjaśnienia oskarżonego B. P. nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, a wręcz przeciwnie – ich prawdziwość została skutecznie i jednoznacznie podważona nie tylko relacjami współoskarżonych, ale również złożonym do akt dokumentami. Dlatego też

		rzeczono wyjaśnienia B. P. uznano za całkowicie niewiarygodne.
1.1.1.-1.2.2.	<p>zeznania świadków M. P. (2) (k. 1312 akt III K 144/21 w zw. z k. 455-460 akt III K 144/21); K. K. (3) (k. 1312 akt III K 144/21 w zw. z k. 136 t.o. nr 3); D. S. (2) (k. 1375 akt III K 144/21 w zw. z k. 13-14 t.o. nr 2)</p> <p>Świadczenie korzystając z przysługującego im prawa – jako osobom najbliższym dla oskarżonych – odmówili złożenia zeznań.</p>	
1.1.1.-1.2.2.	<p>zeznania świadków: M. B. (1) (k. 1367-1368 akt III K 144/21); A. O. (k. 1368 akt III K 144/21); W. W. (1) (k. 525-526 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); W. W. (2) (k. 670-671 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); E. M. (k. 735-736 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); M. L. (k. 738-739 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); S. L. (k. 741-742 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); A. P. (k. 747-750 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); A. K. (k. 756-758 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); P. S. (k. 763-768, 846-850 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21); K. M. (k. 866-871 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K</p>	

	<p>144/21); T. K. (k. 37-38 t.o. nr 1); M. S. (2) (k. 120-121 t.o. nr 1); M. B. (2) (k. 480-481 akt III K 144/21 w zw. z k. 1375 akt III K 144/21)</p> <p>Zeznania świadków okazały się nieprzydatne, gdyż nie posiadali oni wiedzy o badanych zdarzeniach, zaś przekazane przez nich informacje okazały się bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonych.</p>		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	M. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zebrany w toku niniejszego postępowania materiał dowodowy – spośród którego najistotniejsze znaczenie miały wyjaśnienia M. K. (1) – pozwolił na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. K. (1)			

za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k. To bowiem oskarżony M. K. (1) przebywając w Zakładzie Karnym w G. w okresie od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia 24 maja 2019 r. chcąc, by inna osoba dokonała ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie jego twarzy kwasem i połamanie jego kończyn, nakłaniał B. P. do zlecenia za wynagrodzeniem innej przebywającej na wolności osobie dokonanie tego przestępstwa. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zlecenie innej osobie wykonania czynu zabronionego, także w wyniku przyjęcia „oferty” osoby wyrażającej gotowość jego dokonania, wypełniania znamię czynności sprawczej podżegania, jako zjawiskowej formy popełnienia przestępstwa określonej w art. 18 § 2 k.k. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2006r., V KK 316/05, Lex nr 181330). Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, albowiem zamiar zlecenia innej osobie pobicia K. N. zaistniał po stronie oskarżonego M. K. (1) w wyniku rozmów prowadzonych z oskarżonym B. P., których częstotliwość bezpośrednio przed zaistnieniem rzeczonożo zamiaru znacznie się

zintensyfikowała.

Niezależnie bowiem od tego, że M. K. (1) mógł mieć żal i pretensje do K. N. za to, że w wyniku jego wyjaśnień złożonych w sprawie XVI K 204/14 zapadł wobec niego wyrok skazujący, którym wymierzono mu surową karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – co w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania jawi się jako oczywiste – to bezsprzecznie osobą, która w prowadzonych rozmowach przekonywała go o konieczności zemszczenia się na K. N., w istocie wywierając na nim w tym zakresie presję (zwłaszcza używając jako argumentu krzywdy, jaka spotkała jego najbliższą rodzinę w związku z osadzeniem go w zakładzie karnym) był właśnie B. P.. Co więcej, sposób w jaki B. P. rozmawiał z M. K. (1) pozwala wnioskować, że był on zdeterminowany, aby po stronie M. K. (1) wywołać zamiar zlecenia pobicia, skoro (co sam ujawnił w złożonych wyjaśnieniach), w pierwszym wariantcie miał on zlecić dokonanie przestępstwa pobicia K. N. innej przebywającej na wolności osobie, w drugim (awaryjnym przypadku) – sam miał dokonać tego przestępstwa po opuszczeniu zakładu karnego. Każdorazowo, B. P. miał przy tym

otrzymać wynagrodzenie (bądź to za pośrednictwo, bądź też za wykonanie zlecenia). Finalnie, M. K. (1) pod wpływem rozmów z B. P. powziął zamiar zlecenia pobicia K. N. i podjął konkretne działania bezpośrednio zmierzające do dokonania tego przestępstwa. Po pierwsze, M. K. (1) przyjął ofertę i zlecił B. P., aby ten zlecił innej osobie przebywającej na wolności pobicie K. N. za wynagrodzeniem. Po drugie, M. K. (1) poprosił swojego brata W. K., aby przygotował na widzenie w dniu 24 maja 2019r. zdjęcie K. N., jego dane adresowe oraz środki pieniężne w wysokości 4.000 złotych, a następnie przekazał je pod budynkiem Zakładu Karnego w G. po zakończonym widzeniu mężczyźnie, który się do niego zgłosi. Tym samym M. K. (1) zapewnił potencjalnemu wykonawcy zlecenia (którym jednak wbrew twierdzeniom B. P. wcale nie miał być S. S. (1)) możliwość zarówno dotarcia do K. N., jak również jego identyfikację, co było niezbędne dla popełnienia zaplanowanego przez niego przestępstwa. Skutkiem przedsięwziętych przez M. K. (1) działań było faktyczne przekazanie przez W. K. w dniu 24 maja 2019r. S. S. (1) środków

pieniężnych w kwocie 4.000 złotych, zdjęcia K. N. oraz jego danych adresowych. Mając na względzie powyższe nie może budzić wątpliwość fakt, iż zachowanie oskarżonego M. K. (1) było ukierunkowane na wywołanie u wykonawcy jego zlecenia (poprzez obietnicę zapłaty wynagrodzenia, a także dostarczenie informacji umożliwiających zidentyfikowanie K. N.) zamiaru popełnienia przestępstwa w postaci pobicia K. N.. Działanie oskarżonego miało zatem oddziaływać na sferę psychiki (świadomość i wolę) wykonawcy zlecenia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 października 2009 r., II AKa 164/09, Legalis nr 221019; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2007 r., V KK 31/07, Legalis nr 179053), co z kolei pozwala na przyjęcie, iż podzegał on do popełnienia czynu zabronionego. Aktywność M. K. (1) w powyższym zakresie niewątpliwie świadczy o działaniu przez niego w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim. O tym natomiast, że oskarżony M. K. (1) podzegał w rozumieniu art. 18 § 2 k.k. do popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k. świadczy niezbiecie fakt, iż wykonawca zlecenia miał oblać twarz

K. N. kwasem oraz połączyć jego kończyny. Nie trzeba posiadać specjalistycznej wiedzy medycznej, aby stwierdzić, że już samo oblanie twarzy kwasem może skutkować pozbawieniem wzroku, spowodowaniem ciężkiego kalectwa oraz istotnym zeszpeceniem ciała (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., III KK 196/12, Legalis nr 599683; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 lipca 2019 r., II AKA 161/19, Legalis nr 2241829). W podobnych kategoriach należy rozpatrywać skutki, jakie dla ludzkiego zdrowia może wywołać połamanie kończyn górnych i dolnych. Mając na względzie powyższe, przyjęto, iż oskarżony M. K. (1) swoim zachowaniem zrealizował komplet ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k. Przypomnieć bowiem należy, iż z dokonaniem podżegania mamy do czynienia niezależnie od tego, czy sprawca podjął jakiegokolwiek zachowanie zmierzające do dokonania czynu zabronionego. Fakt, iż nikt nie podjął choćby próby wyrządzenia krzywdy K. N. nie wpływa zatem na byt przestępstwa dokonanego przez M. K. (1).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż z uwagi na wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego koniecznym okazało się zmodyfikowanie opisu czynu M. K. (1) poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego, iż przekazał S. S. (1) za pośrednictwem swojego brata W. K. pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 40.000 złotych oraz zdjęcie i adres pokrzywdzonego K. N.. Podkreślić bowiem należy, iż brak było podstaw, aby przyjąć, iż wykonawcą zlecenia, a więc osobą, po stronie której M. K. (1) miał wywołać zamiar popełnienia przestępstwa pobicia K. N. był S. S. (1). W konsekwencji, rolę S. S. (1) należałoby co najwyżej ograniczyć do pośrednika pomiędzy M. K. (1) (działającym za pośrednictwem W. K.), a wykonawcą zlecenia, którego miał wynająć B. P.. Jednocześnie podkreślić należy, iż B. P. nie mógł wiedzieć ile środków pieniężnych W. K. przekazał S. S. (1). Dlatego też za całkowicie dowolne należało uznać wskazanie przez oskarżyciela publicznego, iż miało dojść do przekazania co najmniej 40.000 złotych tym bardziej, że M. K. (1) i W. K. od samego początku konsekwentnie

wskazywali, iż S. S. (1) otrzymał jedynie kwotę 4.000 złotych. Jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, iż bracia K. nie zdołali odzyskać rzeczonych środków pieniężnych to w świetle elementarnych zasad logicznego rozumowania niemożliwym jest utrzymywanie szczególnie przez W. K., iż utracił on jedynie kwotę 4.000 złotych, gdyby w rzeczywistości utracił aż 40.000,00 złotych. Gdyby W. K. przekazał S. S. (1) kwotę 40.000 złotych (zamiast 4.000 złotych), a następnie utraciłby je bezpowrotnie, wówczas z całą pewnością składając wyjaśnienia nie mówiłby jedynie o kwocie 4.000 złotych i jednocześnie milczał na temat pozostałych 36.000 złotych. Jednocześnie pamiętać należy, iż S. S. (1) w dniu 30 maja 2019 r. na tzw. wypiskę wpłacił kwotę 3.990,00 złotych, zaś przeprowadzone przez organy ścigania czynności nie doprowadziły do ustalenia co ewentualnie mogłoby się stać z rzekomo posiadaną przez tego oskarżonego kwotą 36.010,00 złotych. Mając na uwadze powyższe, opis czynu jakiego dopuścił się oskarżony M. K. (1) należało sformułować przede wszystkim w oparciu o jego wyjaśnienia, jak również wyjaśnienia W. K., S. S. (1) i pomocniczo zeznania P.

K., a jedynie w niewielkim zakresie w oparciu o wyjaśnienia B. P..			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	4	S. S. (1)
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżony S. S. (1) dopuścił się zarzuczonego mu w akcie oskarżenia czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii</p> <p>Funkcjonariusze Policji ujawnili bowiem w trakcie przeszukania mieszkania przy al. (...) w K. w dniu 28 stycznia 2020 r., zajmowanego przez S. S. (1), że posiadał on środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 9,73 gramów. Oskarżony S. S. (1) przyznał się do posiadania ujawnionych środków odurzających, a jego relacja została jednoznacznie potwierdzona treścią złożonych do akt dokumentów, w tym przede wszystkim protokołu przeszukania, protokołu użycia testera</p>			

narkotykowego oraz opinii z kryminalistycznych badań z zakresu chemii, których wartości dowodowej nie sposób kwestionować. Wskazać należy, że działanie przestępcze, o którym stanowi art.62 u.p.n. polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, przy czym posiadanie ich jest karalne bez względu na cel tego posiadania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 września 2012 r., II AKa 261/12, Lex nr 1238645). „Posiadanie” jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą, przez co może być wykonywane zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innej osoby (D. W., Pojęcie „posiadania” w prawie karnym, Prok. i Pr. 2000, nr 2, s. 14). Oskarżony z pewnością zdawał sobie sprawę z rodzaju posiadanych substancji, jednak pomimo tej wiedzy chciał je posiadać, co świadczy o istnieniu po jego stronie umyślności w zamiarze bezpośrednim. Ujawnione okoliczności stanu faktycznego dotyczące posiadania przez S. S. (1) środków odurzających wręcz podręcznikowo wpisują się w przedstawioną charakterystykę czynu zabronionego z art.

<p>62 ust. 1 u.p.n., przez co jego sprawstwo za przestępstwo opisane w punkcie IV. części wstępnej wyroku uznać należy za niewątpliwe, przy czym z uwagi na treść wspomnianej opinii z kryminalistycznych badań z zakresu chemii (k. 131-134 t.o. nr 1) koniecznym okazało się zmodyfikowanie ilości marihuany, jaką S. S. (1) posiadał poprzez przyjęcie, iż było to 9,73 gramów (a nie, jak wskazano w akcie oskarżenia, 12,9 gramów).</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	2	W. K.

<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>	
<p>Na podstawie wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego uznano, iż brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia, iż oskarżony W. K. swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k.</p> <p>Na pełną aprobatę zasługuje stanowisko prezentowane w orzecznictwie, iż skoro ustawa karnoprosowa zakazuje domniemywania winy, to jest oczywiste, że dla jej stwierdzenia konieczne jest udowodnienie oskarżonemu, iż popełnił zarzucany mu czyn zabroniony i czyn ten zawinił. Biorąc to pod uwagę, przyjmuje się, że materialny ciężar dowodu spoczywa w procesie karnym na oskarżycielu (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1995 r., III KRN 88/95, OSNKW 1997, Nr 11-12, poz. 77 z aprobatą Z. D., J. G., Karnoprosowe orzecznictwo, PS 1997, Nr 11-12, s. 89; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 r., III AKr 120/95, OSPriP 1996, Nr 7-8, poz. 20; wyrok Sądu Najwyższego z dnia</p>	

13 października 1999 r., II KKN 297/97, OSPriP 2000, Nr 3, poz. 15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 r., V KKN 362/97, OSPriP 1999, Nr 7-8, poz. 11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 grudnia 2016 r., II AKa 211/16, Lex nr 2427773; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 października 2020 r., II AKa 76/20, Lex nr 3104648).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony w sposób wyżej opisany, nie pozwolił poczynić jednoznacznego i niebudzącego wątpliwości ustalenia, że oskarżony W. K. w okresie od 24 maja 2019 r. do 30 maja 2019 r. w Zakładzie Karnym w G. i w innych miejscach województwa (...), podzegał S. S. (1) do spowodowania ciężkiego uszkodzenia ciała K. N. poprzez oblanie twarzy kwasem i połamanie kości kończyn, w ten sposób, że S. S. (1) przekazał zdjęcie pokrzywdzonego, informację o miejscu jego zamieszkania oraz pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 40.000 złotych, stanowiące wynagrodzenie za dokonanie tego przestępstwa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż całkowicie pozbawionym sensu było stawianie W. K. zarzutu podżegania S.

S. (1) do popełnienia przestępstwa ciężkiego uszkodzenia ciała K. N., skoro w rzeczywistości to nie on miał być wykonawcą tego przestępstwa. Co więcej, W. K. i S. S. (1) w złożonych wyjaśnieniach konsekwentnie wskazywali, iż w dniu 24 maja 2019r. nie rozmawiali ze sobą przed budynkiem Zakładu Karnego w G., ograniczając wzajemną interakcję do minimum koniecznego dla przekazania zdjęcia K. N., jego danych adresowych i środków pieniężnych. Jednocześnie warto zwrócić uwagę na fakt, iż to B. P. – co wynika z jego wyjaśnień – miał rozmawiać z S. S. (1) na ten temat, a nie W. K..

Kontynuując wskazać należy, że zachowanie W. K. można byłoby rozpatrywać w kategorii pomocnictwa uregulowanego w przepisie art.18§3 k.k., albowiem niewątpliwie przekazanie S. S. (1) zdjęcia K. N., jego danych adresowych oraz środków pieniężnych obiektywnie mogło stanowić wymierną pomoc w dotarciu do K. N. i jego zidentyfikowaniu, a zatem w dalszej perspektywie także do popełnienia na jego szkodę przestępstwa. Niemniej jednak pomimo przeprowadzonego postępowania

dowodowego nie zdołano zebrać dowodów, które w sposób jednoznaczny potwierdzałyby, że W. K. przekazując S. S. (1) zdjęcie K. N., jego dane adresowe oraz środki pieniężne miał świadomość tego, iż owo przekazanie może być związane z dokonaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pobicia K. N., czy też chociażby jakiegokolwiek krzywdy fizycznej czy psychicznej. Brak jest bowiem dostatecznych podstaw ku temu, aby przyjąć, że oskarżony W. K. obejmował swoim zamiarem (choćby ewentualnym) rzeczywisty cel rzezonego przekazania. Tymczasem udzielający pomocy w rozumieniu art.18§3 k.k. musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego. Musi więc obejmować swoją świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że

stanowi ono ułatwienie popełnienia tego czynu zabronionego przez inną osobę (vide: P. Kardas [w:] W. Wróbel, A. Zoll [red.] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Lex 2016, do art. 18 k.k.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2015 r., II AKa 39/15, Lex nr 1782084; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 września 2005 r., II AKa 276/05, Lex nr 1642410). Pomocnictwo w rozumieniu art.18§3 k.k. wchodzi w grę wyłącznie wtedy, gdy za udowodnione można uznać, że zachowanie danej osoby było podejmowane z nastawieniem, a więc z zamiarem (choćby ewentualnym), aby inna osoba dokonała konkretnego przestępstwa i w związku z tym ułatwiła jej to. Nie jest zaś pomocnictwem zachowanie osoby, która z uwagi na splot okoliczności będących poza sferą jej przewidywań, w sposób niezamierzony sprzyjała sprawcy bądź sprzyjała mu w innym celu, a przez to umożliwiła znalezienie się w konkretnym miejscu i czasie, co ten wykorzystał do popełnienia takiego czynu zabronionego, którego ona nie akceptowała i nie chciała ułatwić (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21

stycznia 2004 r., II AKa 520/03, Lex nr 142827). W poddanym osądowi przypadku brak jest dostatecznych podstaw ku temu, aby stwierdzić istnienie po stronie oskarżonego W. K. w dniu 24 maja 2019r. w momencie przekazywania S. S. (1) zdjęcia K. N., jego danych adresowych oraz środków pieniężnych umyślności w zamiarze choćby ewentualnym do udzielenia pomocy przy popełnieniu przestępstwa ciężkiego uszkodzenia ciała K. N.. Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach konsekwentnie i kategorycznie wskazywał, iż nie wiedział w jakim dokładnie celu ma nastąpić owo przekazanie. Żaden przeprowadzony w niniejszej sprawie dowód nie był zaś wystarczający, aby przedmiotowe wyjaśnienia oskarżonego W. K. podważyć, a tym samym skutecznie wzruszyć chroniące go domniemanie niewinności, co stanowi warunek sine qua non dla pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej. Jednocześnie bez znaczenia pozostają okoliczności, iż już w trakcie prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania oskarżony W. K. dowiedział się o celu, w jakim wspomniane przekazanie nastąpiło. Kluczowy jest bowiem stan świadomości oskarżonego w momencie

przekazywania S. S. (1) środków służących zlokalizowaniu i zidentyfikowaniu K. N., który w tym przypadku de facto pozostawał poza penalizacją w tym sensie, że W. K. nie zdawał sobie sprawy z tego, iż udziela pomocy w popełnieniu przestępstwa ciężkiego uszkodzenia ciała K. N.. Mając na względzie powyższe, wobec nieudowodnienia ani winy, ani sprawstwa oskarżonego W. K., koniecznym okazało się wydanie wobec niego wyroku uniewinniającego.

#	3.5.1. Uniewinnienie	3, 8-10	B. P. S. S. (1) D. S. (1) M. S. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
W świetle wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego uznano, iż brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia, iż oskarżeni S. S. (1), D. S. (1), M. S. (1) i B. P. swoim zachowaniem zrealizowali ustawowe znamiona zarzuconych im czynów zabronionych z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu			

narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Na pełną aprobatę zasługuje stanowisko prezentowane w orzecznictwie, iż skoro ustawa karnoprocesowa zakazuje domniemywania winy, to jest oczywiste, że dla jej stwierdzenia konieczne jest udowodnienie

oskarżonemu, iż popełnił zarzucany mu czyn zabroniony i czyn ten zawinił. Biorąc to pod uwagę, przyjmuje się, że materialny ciężar dowodu spoczywa w procesie karnym na oskarżycielu (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1995 r., III KRN 88/95, OSNKW 1997, Nr 11-12, poz. 77 z aprobatą Z. D., J. G., Karnoprocesowe orzecznictwo, PS 1997, Nr 11-12, s. 89; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 r., III AKr 120/95, OSPriP 1996, Nr 7-8, poz. 20; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 r., II KKN 297/97, OSPriP 2000, Nr 3, poz. 15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 r., V KKN 362/97, OSPriP 1999, Nr 7-8, poz. 11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 grudnia 2016 r., II AKa 211/16, Lex nr 2427773; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 października 2020 r., II AKa 76/20, Lex nr 3104648).

Na wstępie podkreślić należy, iż S. S. (1), D. S. (1), M. S. (1) i B. P. zostali oskarżeni o popełnienie czynów zabronionych z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w istocie wyłącznie na podstawie wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez B. P., które oskarżyciel publiczny bezkrytycznie i bezrefleksyjnie przyjął w całości, jako wiarygodne i wystarczające dla postawienia zarzutów i wniesienia aktu oskarżenia. Tymczasem dla skutecznego wzruszenia chroniącego oskarżonych domniemania niewinności wyjaśnienia B. P. uznać trzeba za dowód niewystarczający i zbyt „słaby” tym bardziej, iż treść tychże wyjaśnień nie wytrzymała konfrontacji chociażby z obiektywnymi dowodami z dokumentów, których wartości dowodowej nie sposób kwestionować, a która to konfrontacja pozwoliła ustalić, że B. P. opisując rzekomo popełnione przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. po prostu kłamał. W tym miejscu odnotować trzeba, iż wiarygodności wyjaśnień B. P. nie wzmacnia stwierdzenie

przez biegłego J. B., że oskarżony B. P. podczas badania poligrafem przecząc na pytania krytyczne reagował w sposób, w jaki typowo reaguje osoba nie wprowadzająca w błąd, a więc odpowiadająca szczerze na pytania dotyczące obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

Pamiętać bowiem należy, iż opinia biegłego wydana na skutek badania z zastosowaniem środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu badanej osoby (art. 199a k.p.k.) jest to dowód o charakterze pośrednim, dowód poszlakowy, który przede wszystkim może być przydatny przy eliminowaniu z kręgu osób podejrzanych osób niewinnych lub przy weryfikowaniu wersji śledczych. Jego przydatność na późniejszym etapie postępowania jest z reguły istotnie ograniczona. Dowód ten nie może skutecznie służyć badaniu prawdomówności, a wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2015 r., III KK 18/15, Legalis nr 1310213; postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 12 maja 2020 r., V KO 37/20, Legalis nr 2593730). Treść ekspertyzy wariograficznej, o jakiej stanowi art. 199a k.p.k. dowodzi wyłącznie tego, jakie były reakcje organiczne oskarżonego na określone zadawane mu pytania, które to reakcje odzwierciedlają stosunek emocjonalny strony biernej procesu do danych zdarzeń (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 grudnia 2016 r., II AKa 157/16, Legalis nr 1591817). Wariograf pozwalając jedynie kontrolować wystąpienie nieświadomych reakcji organizmu nie może stanowić dowodu sprawstwa, czy winy, bowiem nie jest on „probierzem prawdomówności” oskarżonego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2021 r., III KK 147/21, Legalis nr 2674958). Z uwagi na powyższe nawet w sytuacji, gdy oskarżony B. P. wypadł korzystnie podczas badania poligrafem z punktu widzenia oskarżyciela publicznego, to jednak nie implikuje to wniosku o wiarygodności podanych przez niego informacji, które – co już zaznaczono powyżej – nie wytrzymały konfrontacji już choćby z dowodami z dokumentów. O tym zaś,

że B. P. kłamał opisując rzekomo popełnione przez niego, S. S. (1), D. S. (1) i M. S. (1) przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przemawiają następujące ustalenia.

Po pierwsze, B. P. skłamał co do rozpoczęcia przestępczego procederu w dniu 21 października 2018 r. kiedy to miał odbyć osobiście rozmowę z D. S. (1) podczas widzenia w Zakładzie Karnym w G. wykorzystując fakt, iż D. S. (1) przybył na widzenie do M. S. (1), a jego samego odwiedził S. S. (1). Zauważyć bowiem należy, iż odbycie przez B. P. rozmowy „twarzą w twarz” z D. S. (1) w dniu 21 października 2018r. było niemożliwe z uwagi na odmienne godziny, w których odbyły się widzenia odpowiednio M. S. (1) z D. S. (1) oraz B. P. z S. S. (1). Ze złożonych do akt kart ewidencji widzeń oskarżonych

jednoznacznie wynika, że **widzenie B. P. z S. S. (1) w dniu 21 października 2018 r. odbyło się w godzinach 12:15-13:15** (k. 89 akt III K 144/21), **podczas gdy widzenie M. S. (1) z D. S. (1) miało miejsce w godzinach 14:30-15:30** (k. 96 akt III K 144/21). Tym samym **nie było fizycznej**

możliwości, aby B. P. spotkał się w dniu 21 października 2018 r. osobiście z D. S. (1) i odbył z nim rozmowę dotyczącą rozpoczęcia narkotykowego procederu.

Po drugie, B. P. skłamał co do ostatniej transakcji, jaka miała mieć miejsce w marcu, bądź w kwietniu 2019r., kiedy to przy okazji widzenia u M. S. (1), miał on ponownie osobiście porozmawiać z D. S. (1), który tym razem miał zamówić u niego 3 kg marihuany. Treść złożonych do akt kart ewidencji widzeń oskarżonych B. P. i M. S. (1) wyklucza, aby w marcu 2019 r., bądź w kwietniu 2019 r. miałyby odbyć się równoległe widzenia B. P. z S. S. (1) oraz M. S. (1) z D. S. (1). Dość powiedzieć, że **w okresie od dnia 24 lutego 2019 r. do dnia 23 maja 2019 r. S. S. (1) w ogóle nie był na widzeniu u B. P.** (k. 90-90v akt III K 144/21), **zaś D. S. (1) po odwiedzeniu M. S. (1) w dniu 12 stycznia 2019 r., na kolejnym widzeniu pojawił się dopiero w dniu 7 kwietnia 2019 r.** (k. 98-100 akt III K 144/21), **przy czym tego dnia B. P. nie miał żadnego widzenia** (k. 90 akt III K 144/21). **Sytuacja braku równoległych widzeń B. P. i M. S. (1) utrzymała się zresztą**

do końca kwietnia 2019 r., albowiem D. S. (1) odwiedził M. S. (1) jeszcze w dniu 21 kwietnia 2019 r. (k. 100 akt III K 144/21), przy czym tego dnia B. P. nie miał z nikim widzenia (k. 90-90v akt III K 144/21). W konsekwencji nie było fizycznej możliwości, aby B. P. w marcu 2019 r., bądź w kwietniu 2019 r. miał bezpośredni kontakt z D. S. (1), w trakcie którego miał otrzymać zamówienie na 3 kg marihuany.

Po trzecie, ze złożonej do akt dokumentacji medycznej jednoznacznie wynika, iż D. S. (1) przebywał w szpitalu w okresie od dnia 27 listopada 2018 r. do dnia 12 grudnia 2018 r. oraz w okresie od dnia 21 stycznia 2019 r. do dnia 26 marca 2019 r., co w oczywisty sposób nakazuje wykluczyć możliwość wzięcia przez niego udziału – z przyczyn zdrowotnych – w przestępczym procederze opisanym przez B. P.. Nie trzeba przy tym posiadać szczególnej wiedzy medycznej, aby stwierdzić, iż osoba hospitalizowana, a następnie poddana rekonwalescencji z powodu przeszczepu nerki, czy też borykająca się z problemami niewydolności

przeszczepionego uprzednio organu nie byłaby w stanie podejmować w istocie żadnych aktywności fizycznych, jakie immanentnie wiążą się z udziałem w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających zwłaszcza jeśli miałyby się uwzględnić twierdzenia B. P., że do transakcji miało dochodzić co najmniej dwa razy w miesiącu.

W tym miejscu odnotować należy, iż co prawda odmówiono wiary wyjaśnieniom D. S. (1), M. S. (1) oraz S. S. (1) w kwestii braku ich znajomości oraz nieposiadania do siebie numerów telefonów (w toku postępowania ustalono bowiem, że D. S. (1) w użytkowanym telefonie komórkowym miał zapisany numer do S. S. (1) jako (...)) to jednak nie sposób przyjąć, aby pozostawali oni ze sobą w kontakcie na tyle ścisłym, aby wspólnie uczestniczyć w przestępczym procederze polegającym na obrocie znacznymi ilościami środków odurzających. Co więcej, analiza bilingów telefonicznych wykazała jedynie, że S. S. (1) **w dniach 6-7 listopada 2018r. pięć razy** wysyłał wiadomości SMS z numeru (...)(zarejestrowanego na niego) na numer (...)(zarejestrowany na A.

K., dawniej P., będącą matką D. S. (1)) oraz **w dniu 15 stycznia 2020 r.** z numeru (...) (zarejestrowanego na A. H.) **dwie razy** wysyłał wiadomości SMS na numer (...) użytkowany przez D. S. (1), a zarejestrowany na jego konkubinę K. O.. Łącznie zatem S. S. (1) **siedem razy – na okres sześciu miesięcy** – zainicjował kontakt z D. S. (1) (przy czym jak wskazano pięć wiadomości SMS wysłano w dniach 6-7 listopada 2018 r.), co biorąc pod uwagę skalę opisywanego przez B. P. procederu jawi się jako wręcz rażąco rzadkie. Wyraźnego podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż **nie jest znana treść wiadomości SMS kierowanych przez S. S. (1) do D. S. (1), przez co obiektywnie brak jest jakichkolwiek podstaw, aby automatycznie przyjąć, iż dotyczyły one procederu obrotu środkami odurzającymi.** Tego rodzaju splot (uproszczona) ocena dowodów jawi się jako niedopuszczalna i sprzeczna z podstawowymi zasadami procesu karnego, w tym przede wszystkim naruszająca w sposób rażący przepis art. 7 k.p.k. Mając na względzie powyższe, pomimo ustalenia poszlak

potwierdzających
wzajemny kontakt
oskarżonych S. S. (1)
i D. S. (1), brak było
dostatecznych podstaw,
aby przyjąć, iż ów
kontakt był inicjowany w
związku z popełnieniem
zarzuconego im w akcie
oskarżenia przestępstwa,
którego zaistnienie w toku
niniejszego procesu nie
zostało w najmniejszym
nawet stopniu wykazane.

Przedstawiony przez
oskarżonego B. P. schemat
popełnienia przez niego,
S. S. (1), D. S. (1) i M.
S. (1) przestępstwa z art.
56 ust. 1 i ust. 3 ustawy
z dnia 29 lipca 2005
r., o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art.
12 § 1 k.k. zakładający
jego – jako osoby
pozbawionej wolności –
pośrednictwo przy niemal
każdej transakcji mającej
mieć miejsce w okresie
od października 2018r.
do kwietnia 2019r.
(łącznie co najmniej
12 transakcji) przy
jednoczesnej możliwości
bezpośredniego
kontaktowania się ze sobą
S. S. (1) i D. S.
(1) uznać należy za
nielogiczny i pozbawiony
sensu. Oczywistym jest
bowiem, że D. S. (1)
i S. S. (1) przebywając
na wolności mogliby
swobodnie między sobą
uzgadniać poszczególne
transakcje narkotykowe
i w tym zakresie
całkowicie zbędne byłoby
pośrednictwo B. P.. Co

więcej, mając na uwadze fakt, iż B. P. przebywał w tym okresie w Zakładzie Karnym w G., a prowadzone przez niego telefoniczne rozmowy każdorazowo podlegały stosownej kontroli ze strony służby więziennej to za tym bardziej absurdalne uznać należy nieodzowność udziału B. P. w badanym procederze. Z uwagi na powyższe, kierując się elementarnymi zasadami logicznego rozumowania, nie sposób nie zgodzić się z oskarżonym S. S. (1), iż gdyby rzeczywiście chciał on zająć się obrotem środkami odurzającymi na wolności to nie tylko nie potrzebowałby do tego B. P., ale nawet pomimo ich koleżeńskich relacji, nie informowałby go o prowadzeniu tego typu działalności.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, iż oskarżony B. P. kłamiąc co do popełnienia przez siebie samego oraz pozostałych oskarżonych przestępstwa z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. z jednej strony niczym właściwie nie ryzykował, z drugiej zaś liczył na poprawę swojej sytuacji prawnej. W toku niniejszego postępowania B. P. starał się przedstawić swoją osobę jako skruszonego przestępcę,

który w wyniku skutecznej resocjalizacji chciałby podjąć szeroko zakrojoną współpracę z organami ścigania dostarczając im informacji o licznych przestępstwach (czego dowodzi choćby treść jego pisma z dnia 15 kwietnia 2019r. – k.2 akt). W ocenie Sądu owa deklarowana „przemiana” B. P. winna być jednak uznana za pozorną, o czym niewątpliwie świadczy już choćby jego zachowanie na etapie postępowania przygotowawczego, w którym niejednokrotnie odmawiał udzielenia prokuratorowi, funkcjonariuszom Policji, bądź funkcjonariuszom (...) udzielenia informacji pomimo tego, iż sam zabiegał o swoje przesłuchanie. Zeznający jako świadkowie współosadzeni mający styczność z B. P., jak również przesłuchani jako świadkowie funkcjonariusze (...) zgodnie potwierdzili, iż oskarżony P. jest osobą lubiącą być w centrum uwagi (poszukującą uwagi), a przy tym osobą zdolną do manipulacji i wykorzystywania innych dla własnych celów. Co prawda oskarżony B. P. w niniejszym procesie poza obciążaniem pozostałych oskarżonych składał wyjaśnienia niekorzystne także dla siebie, jednak liczył on na uzyskanie wyroku

skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (i nie przeliczył się co do wniosków oskarżyciela publicznego w mowie końcowej – Prokurator wnioskował o wymierzenie przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby i to wobec przestępcy, który został wcześniej wielokrotnie skazany, w tym na karę 25 lat pozbawienia wolności za niewyobrażalnie brutalne usiłowanie zabójstwa), a przy tym na pomoc w uzyskaniu przerwy w dotychczas odbywanej karze, bądź też w uzyskaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia pomimo tego, że w zakresie kompetencyjnym Prokuratury, Policji, czy CBS nie leży ani składanie wniosków skazanych w tym zakresie, jak również sporządzanie opinii, bądź rekomendacji mających popierać tego rodzaju wnioski skazanych przed właściwym sądem. Z uwagi na aktualną sytuację prawną B. P. ewentualny wyrok skazujący, jaki mógłby zapaść w niniejszej sprawie w istocie nie robiłby mu żadnej różnicy zwłaszcza, gdyby zgodnie z jego

oczekiwaniami orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Łączne zestawienie ze sobą zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, ujawnionych okoliczności faktycznych, jak również postawy B. P. nie pozostawia w ocenie Sądu cienia wątpliwości co do tego, że dążył on do wykorzystania regulacji przewidzianej w przepisie art.60§3 k.k., za czym bezrefleksyjnie podążył oskarżyciel publiczny wnosząc akt oskarżenia przeciwko W. K., D. S. (1), M. S. (1), S. S. (1) i B. P., w którym zarzucił im popełnienie odpowiednio przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k. i przestępstwa z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania, w świetle wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego uznano, że brak jest dostatecznych podstaw uzasadniających popełnienie przez oskarżonych S. S. (1), D. S. (1), M. S. (1) i B. P. zarzuconych im w akcie oskarżenia przestępstw z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy

<p>z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. W toku niniejszego procesu chroniące oskarżonych domniemanie niewinności nie zostało skutecznie wzruszone, co obligowało do wydania wobec nich wyroku uniewinniającego.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>M. K. (1)</p>	<p>1</p>	<p>I</p>	<p>Uznając winę i sprawstwo oskarżonego M. K. (1) za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.k. – popełnione w sposób opisany w punkcie 1. części rozstrzygającej wyroku – za udowodnione na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając ją za karę adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Mając na względzie całokształt ujawnionych w toku niniejszego procesu okoliczności przyjąć</p>

należało, iż w przypadku oskarżonego M. K. (1) zaistniały podstawy do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary z uwagi na jego postawę zarówno bezpośrednio po popełnieniu czynu zabronionego, jak również w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego. Przypomnieć bowiem należy, że M. K. (1) finalnie (a przy tym niezwłocznie, bo już kolejnego dnia, tj. w dniu 25 maja 2019 r.) chciał odwołać zlecenie pobicia K. N., wprost informując B. P., iż wycofuje się z uzgodnionego proceduru (o co zresztą B. P. miał do niego pretensje), a nadto żądając od niego zwrotu środków pieniężnych przekazanych przez W. K.. Nie bez znaczenia pozostawała również okoliczność, iż zamiar zlecenia popełnienia przestępstwa na szkodę K. N., oskarżony powziął w istocie w wyniku rozmów z B. P.. Na uwagę zasługiwał także fakt, iż K. N. nic się nie stało, a podjęte przez M. K. (1) działania nawet nie wywołały u niego poczucia zagrożenia (o całej sytuacji K. N. dowiedział się zresztą podczas jego przesłuchania od funkcjonariuszy Policji). W odniesieniu z kolei do postawy M. K. (3) w toku procesu karnego odnotować wypada, iż

			<p>złożył on obszerne wyjaśnienia, która w przeważającej części okazały się wiarygodne, a nadto podjął on współpracę z organami ścigania (poddając się choćby badaniu poligrafem), zaś swoim zachowaniem w żaden sposób nie zakłócił niniejszego postępowania. Tym samym, nawet pomimo uprzedniej karalności M. K. (1), brak było podstaw, aby przyjąć, iż jest on osobą w wysokim stopniu zdemoralizowaną wymagającą długotrwałego poddania procesowi resocjalizacji w warunkach izolacji penitencjarnej. Karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności należy zatem uznać za sprawiedliwą i adekwatną prawnokarną reakcję na popełniony przez oskarżonego M. K. (1) czyn zabroniony, którego dopuścił się on w zakładzie karnym pomimo odbywania kary w innej sprawie.</p>
<p>S. S. (1)</p>	<p>4</p>	<p>IV</p>	<p>Uznając winę i sprawstwo oskarżonego S. S. (1) za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii – popełnione w sposób opisany w punkcie IV. części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że oskarżony posiadał 9,73 gramów marihuany – za udowodnione na</p>

podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, uznając ją za karę adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a jednocześnie karę, która może skutecznie oddziaływać na oskarżonego, skłonić go do krytycznej refleksji nad jego dotychczasowym postępowaniem oraz na powrót wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Z uwagi na warunki osobiste oskarżonego, jak również fakt przyznania się przez niego do popełnienia zarzuczonego czynu i złożenie wiarygodnych wyjaśnień, brak było podstaw, aby wymierzyć mu – nawet krótkoterminową – karę pozbawienia wolności zwłaszcza, że kara ograniczenia wolności odznacza się większym walorem wychowawczym, który pozytywnie może wpłynąć na kształtowanie u S. S. (1) właściwych postaw społecznych na przyszłość. Dodatkowo wzięto również pod uwagę

			fakt, że ilość posiadanej przez oskarżonego marihuany nie była znaczna (9,73 gramy).
S. S. (1)	7	IV	W związku z popełnieniem przez oskarżonego S. S. (1) przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w oparciu o przepis art. 70 ust. 4 u.p.n. orzeczono wobec niego nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 1.000,00 złotych na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) w P. z siedzibą przy ul. (...) w P..
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. S. (1)	5	IV	Stosując przepis art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4. części rozstrzygającej wyroku kary ograniczenia wolności zaliczono oskarżonemu S. S. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od godziny 8:12 dnia 28 stycznia 2020 r. do godziny 9:18 dnia 26 kwietnia 2020 r. i od godziny 12:30 dnia 30 maja 2020 r. do godziny 12:30 dnia 13 października 2020 r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności

			za równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności. W konsekwencji uznano karę ograniczenia wolności za wykonaną w całości.
S. S. (1)	6	IV	Z uwagi na popełnienie przez oskarżonego S. S. (1) przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art.70 ust.2 u.p.n. orzeczono o przypadku na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych jako dowody rzeczowe środków odurzających w postaci marihuany, zarządzając ich zniszczenie, które w tym przypadku było obligatoryjne.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
11	W zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonych W. K., S. S. (1), B. P., D. S. (1) i M. S. (1) od zarzuconych im przestępstw kosztami procesu, stosownie do regulacji pomieszczonej w przepisie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., został obciążony Skarb Państwa.	
12	Stosując przepisy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 1 ust. 1 pkt 4 i art. 1 ust. 2 w zw. z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r., o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych M. K. (1) i S. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w części przypadających na każdego z nich w związku z ich skazaniem. Tym samym zasądzono od M. K. (1) wydatki w kwocie 2.084,00 złotych oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 300,00 złotych. Z kolei od S. S. (1) zasądzono wydatki w kwocie 1.194,62 złotych oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 120,00 złotych. Brak było bowiem podstaw ku temu, aby zwolnić we wskazanej części oskarżonych z obowiązku poniesienia kosztów wynikłych na skutek przeprowadzonego przeciwko nim procesu karnego tym bardziej,	

	iż ich wysokość z całą pewnością pozostaje w zasięgu możliwości finansowych każdego z nich, przez co należy się spodziewać, że zdołają oni wyasygnować odpowiednie środki pieniężne na ich uiszczenie i to bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania ich oraz ich rodzin.
7. Podpis	
Poznań, dnia 29 sierpnia 2022 r. sędzia Tomasz Borowczak	

Sygn. akt III K 144/21

ZARZĄDZENIE

- 1) proszę odnotować w kontrolce uzasadnień
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - prokuratorowi
 - obrońcy M. K. (1) – adw. E. C.
 - obrońcy M. K. (1) – adw. J. S.
 - obrońcy S. S. (1) – adw. K. T.

3) za 14 dni z lub z apelacją

Poznań, 29 sierpnia 2022r.

Sędzia Tomasz Borowczak

Marek Karbowski